CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

"FOR BY GRACE ARE YE SAVED, THROUGH FAITH." Eph. 2:8

MAY 11th, 1962 - No. 545 - 10 PAGES • P.O. BOX 312, STATION B., HAMILTON, ONT.

17th year of publication Authorized as Second Class Mail, Post Office Department Ottawa, Ontario, and for payment of postage in cash. Postage paid at Hamilton.

Geschokt Zelfvertrouwen

①

"Met meer stukjes, die ik in Calvinist-Contact van u gelezen heb, heb ik gedacht: leeft hij niet teveel nog vanuit de spreuk 'In ons isolement ligt onze kracht'? En wijst u daarom niet te sterk sommige dingen af, die moeilijk in 1962 meer af te wijzen zijn?

Het is zeker niet tot eer van God als de kerken hun roeping niet verstaan en doorgaan met het verdeeld blijven zijn. Wij hebben de gedachte dat wij hier in Nederland er meer mee bezig zijn dan u in Canada."

Aldus een gedeelte van een brief, die wij van een lezer in Nederland ontvingen. De brief is in prettige geest geschreven en wij zijn er ook oprecht dankbaar voor. Maar in ronde woorden betekent het zoveel als: "wij in Nederland zijn jullie in Canada nu toch wel vooruit. Althans afgaande op Calvinist-Contact. In Nederland zijn wij aan de bekrompenheid ontgroeid, terwijl jullie in Canada nog steeds wettisch leven en denken."

Wij zouden er meteen aan willen toevoegen, dat onze briefschrijver in Nederland niet alleen staat. Er zijn velen die met hem zullen instemmen, ook in Canada. Daarom temeer willen wij er graag wat dieper op ingaan, want hieraan ligt een gedachtengang ten grondslag die het waard is nader besproken te worden.

De brief vertolkt o.i. een mening, die Dr. Van Meyenfeldt als volgt beschreven heeft: "Men heeft het gevoel, dat de grond waarop men staat aan alle kanten afbrokkelt. Bovendien moeten steeds meer oude machtsposities worden ontruimd en telkens schijnen oude beginselen door nieuwe te moeten worden vervangen. Ik wil me vandaag niet tegen iets verklaren, waarvan ik over tien jaar misschien zal moeten zeggen, dat ik er vóór ben, is de typische "fin-de-siecle"-stemming (de gedachte dat wij in de eind-tijd leven - F.) waarin velen leven. Zij hebben het gevoel op een zinkend schip te staan, en er zijn er die zich al bij de reddingsboten hebben opgesteld, om straks van een veilige plaats verzekerd te zijn." *)

In zulk een gedachtengang hebben beginselen het hard te verduren. Heeft het nog zin zich daarover druk te maken? Is het niet hoog tijd dat de wereld in duidelijk verstaanbare termen te weten komt wat Christendom is? Is het niet verstandiger, of is het misschien zelfs gebóden om nu maar over de verschillen heen te stappen en één Christelijk front te maken?

Deze en dergelijke gedachten léven niet alleen, maar ze worden hier en daar in daden omgezet. Wij herinneren in dit verband aan de "groep achttien" in Nederland, de achttien hervormde en gereformeerde predikanten die een actie ontwikkeld hebben om toenadering tussen de twee kerken tot stand te brengen. De grond daarvoor omschreven ze in deze woorden: "Bewogen door de verwachting van het Rijk Gods en de opdracht der kerk in de wereld zijn zij er gezamenlijk van overtuigd dat naar eenwording gestreefd moet worden." In Rotterdam is men onlangs nog een stap verder gegaan en heeft men een "elf-kerken-tocht" georganiseerd, waarbij men elf verschillende kerkgebouwen bezocht (waaronder zelfs een Rooms-Katholieke) om een korte dienst bij te wonen. In de stoet liepen mensen van heel verschillende richting mee en zo kon men een rooms-katholiek priester broederlijk zien samenlopen met een gereformeerde dominee. En verder: het is nog niet zo erg lang geleden dat Paus John een oproep deed uitgaan tot hereniging van roomsen en protestanten, een oproep die blijkbaar weerklank vond bij de aartsbisschop van Canterbury, die de Paus daarop is gaan bezoeken. En heeft niet de samenkomst van de Wereldraad van Kerken in New Delhi de aandacht van de gehele wereld getrokken?

Het vraagstuk is uitermate actueel. Het blijft niet beperkt tot Nederland of tot Canada. Er wordt in de gehele wereld over gesproken. De waarschuwing die nu uit Nederland tot ons komt is dus geheel in lijn met wat er in de wereld omgaat. Heeft het dan nog wel zin om vast te houden aan standpunten, die misschien dertig of vijftig jaar geleden opgang maakten, maar die nu blijkbaar niet meer te handhaven zijn? Hebben wij eigenlijk niet te veel ballast aan boord, waarvan wij nodig af moeten? Moeten wij met de achttien Nederlandse predikanten niet "bewogen zijn door de verwachting van het Rijk Gods" en één worden, koste wat het kost?

Laat niemand denken, dat dit alleen maar gaat over kerkelijke eenheid. Het gaat er maar niet alleen om in hoeverre kerken in organisatorisch verband kunnen samenwerken! Men zoekt naar overbruggingen en men beseft heel goed, dat dit het prijsgeven van bepaalde standpunten kan meebrengen. En velen zijn reeds bereid die opofferingen te brengen als dit de eenheid zou bevorderen.

Men kan het streven naar eenheid inderdaad een beweging noemen. Spreekt men in dit verband niet van "oecumenische beweging"? Onlangs heeft de bekende Nederlandse professor Dr. H. Van Riessen opgemerkt, dat er bij elke beweging toch een vast punt moet zijn. Dit is scherp gezien. Om het met een voorbeeld duidelijk te maken: een auto is in beweging zolang de wielen om de as draaien. Die as is het onmisbare vaste punt. Breekt die as, dan kan de auto niet verder en is dus de beweging gestopt.

Als wij dus het streven naar meer eenheid als een beweging willen zien, dan zijn wij uiteraard zeer geïnteresseerd naar het vaste punt in die beweging. Is dat er? En nu horen wij dadelijk van alle kanten al het antwoord komen: zeker is dat vaste punt er! Het gaat toch om het geloof in Jezus Christus als de Zaligmaker der wereld!

Wij gebruiken deze uitdrukking nu even omdat ze zo populair is, niet omdat wij speciaal een discussie willen hebben over de Wereldraad van Kerken. Het gaat ons niet om deze bepaalde organisatie. Wat dit betreft konden we ook wel een andere formulering nemen, die op hetzelfde neerkomt en die waarschijnlijk door een andere organisatie wordt gebezigd. Het gaat er om, waar wij ons vaste punt vinden en waarom dit punt dan zo vast voor ons is.

In ons volgend nummer willen wij daar graag nog even op doorgaan.

D. F.

*) "De Christelijke Levenswandel" door Dr. F. H. Von Meyenfeldt, pag. 24, uitgave Zomer & Keuning N.V. Wageningen, Nederland. Een boek dat wij dringend ter lezing zouden willen aanbevelen. - D. F.

De lente heeft zich nu allerwege baan gebroken. De foto laat zien dat natuurschoon niet altijd ver van de steden is, want deze opname werd gemaakt in de onmiddellijke nabijheid van Toronto, Ont.

British Columbia en de komende verkiezingen

De spanning stijgt naarmate de datum van 18 Juni, de dag waarop het Canadese volk zijn regering zal kiezen nadert. Vanzelfsprekend worden allerlei gissingen gedaan. De twee grote partijen, de Conservatieven en de Liberalen, willen ons doen geloven dat er aan hun overwinning geen twijfel bestaat, terwijl maar één van beide die winst in de wacht kan slepen. Men moet dus al deze voorspellingen wel met een zakje zout nemen.

Toch zijn er wel aanwijzingen, die het verloop doen vermoeden. In het bijzonder betreft dit de provincie British Columbia. Door de bevolkingsdichtheid van Ontario en Quebec zullen deze provincies uiteraard een grote invloed op de uitslag hebben, maar men mag de westerse provincies toch niet onderschatten. Daar komt nog een bijzonderheid bij. In het Westen heeft men een andere tijd dan in het Oosten, zodat wanneer in Onario en Quebec de stembureaux gesloten worden, men in het Westen nog drie uur langer gelegenheid heeft zijn stem uit te brengen. In zulk een situatie is drie uur een lange tijd, waarin vele verrassingen kunnen komen.

British Columbia is de enige provincie van Canada waar de politieke partijen ongeveer gelijke tred houden in populariteit. In 1958, het jaar dat de regering Diefenbaker aan het bewind kwam, kwamen niet minder dan 18 Progressive Conservatives uit B.C. naar Ottawa, vergezeld van 4 CCF-ers. Maar toen twee jaar later de provinciale regering in B.C. moest worden gekozen was de politieke kaart grondig gewijzigd. Toen werden 32 leden van de Social Credit Party gekozen, 16 CCF-ers en 4 Liberalen. Met andere worden, de Conservatieven kregen in de provinciale regering geen enkele zetel. Nu moet men uit deze cijfers ook weer niet het politieke klimaat van B.C. aflezen. Social Credit is niet in zulk een sterke positie als men uit het aantal zetels zou willen concluderen. Zij had slechts 38 per cent van het aantal stemmen, toch gaf haar dit 32 zetels. De Liberalen daarentegen hadden 21 per cent, terwijl zij er toch niet meer dan 4 zetels uit konden halen.

De tekenen wijzen er op dat Social Credit wat van haar populariteit in B.C. heeft moeten inboeten. De verwachting is dat de Liberalen en de New Democratic Party hier politieke munt uit zullen slaan.

Vooral de laatste heeft veel aan kracht gewonnen en is waarschijnlijk in B.C. sterker dan in welke andere provincie van Canada ook.

Dat de Conservatives er in B.C. niet zo best op staan, zal wel verband houden met het dispuut over het Columbia River krachtstation, waarbij de federale en de provinciale regering fel tegenover elkaar staan en waarover wij onlangs in ons blad hebben geschreven. Het standpunt van de federale regering heeft in B.C. kwaad bloed gezet en het is niet onmogelijk dat dit tot uiting zal komen in het stemmen-aantal voor de Progressive Conservative Party. Niettemin vertrouwt men in B.C. dat de twee B.C. ministers in het huidige kabinet, Minister Howard Green van Buitenlandse Zaken en Minister Davie Fulton van Justitie herkozen zullen worden.

Het gaat er dus om spannen in B.C. De Conservatieven zijn niet bereid terrein prijs te geven, maar dan zullen zij zwaar geschut moeten aanvoeren. De Liberalen menen dat zij nog nooit zulke goede kansen hebben gehad als thans. De nieuwe NDP spreken nu reeds over tien of zelfs veertien zetels, die zij zullen winnen ten koste van de Conservatives, die alleen de ministers Green en Fulton zullen overhouden. Maar dit is natuurlijk de huid verdelen voor dat de beer geschoten is. Of Social Credit zich zal werpen op een vertegenwoordiging in de federale regering is "everybody's guess". Het is niet onmogelijk dat zij meer aandacht zullen geven aan de versterking van hun provinciale invloed, meer in dezelfde lijn als de Union Nationale dit doet in de provincie Quebec.

Hoe de uitslag ook mag zijn, B.C. heeft het voorrecht heel Canada werkelijk tot het laatste toe in spanning te houden. Niemand zal precies kunnen zeggen hoe de politieke situatie door de nieuwe verkiezingen zal worden, totdat vroeg in de morgen van 19 Juni bekend zal worden hoe B.C. zich heeft uitgesproken.

Ontwerp voor gedenkteken bekroond

(Can. Scene) — Ter gelegenheid van de viering van het 100-jarig bestaan van Canada in 1967 zal onder meer een gebouw ter waarde van $5 millioen worden opgetrokken in Charlottetown, P.E.I., ter ere van de "Fathers of Confederation", de 34 Canadese staatslieden, die hier in 1864 voor het eerst bijeenkwamen om de voorstellen te bespreken voor het samenvoegen van vier veruiteenliggende en spaarzaam bevolkte provincies Ontario en Quebec (toen bekend als Upper en Lower Canada), Nova Scotia en New Brunswick in een natie. Het was op 1 Juli 1867, dat deze vier verenigde provincies de Dominion of Canada werden met Sir John A. MacDonald als Eerste Minister.

Het ontwerp, dat is gekozen voor dit gebouw, waarvan men verwacht, dat het in 1964 gereed zal komen, sluit zich aan bij het 115-jaar oude Provincial Building, dat op hetzelfde, 6-acre grote terrein is gelegen en waar de Fathers of Confederation vergaderden.

De 7 leden van de jury kozen eenstemmig het ontwerp van een firma in Montreal, Affleck, Desbarats, Dimakopoulos, Lebensold, Sise en Schoenauer, en kenden het een prijs van 7.500 toe. Deze namen geven een beeld van de verschillende ethnische afkomsten die hebben bijgedragen tot de vorming van onze Canadese cultuur.

Rev. A. Haalboom bij auto-ongeluk omgekomen

Rev. Aris Haalboom, predikant van de Christian Reformed Church te Jarvis, Ont., Canada, is Vrijdag 4 Mei 1962 tengevolge van een auto-ongeluk te Zeeland, Mich., U.S.A., om het leven gekomen.

Mevrouw J. Haalboom, die haar echtgenoot vergezelde, is in hoogst ernstige toestand overgebracht naar het Zeeland Hospital.

Het ongeluk gebeurde doordat een tegenligger, een personenauto, bestuurd door een 79-jarige inwoner van Zeeland, trachtte linksaf te slaan op een vierbaans snelverkeersweg. De bestuurder van deze auto had juist drie dagen tevoren zijn 60-jarig huwelijksfeest gevierd. Zijn 78-jarige echtgenote verloor bij dit ongeluk eveneens het leven.

Rev. Haalboom deed in December 1960 zijn intrede bij de Christian Reformed Church te Jarvis, Ontario, Canada. Tevoren had hij ruim drie jaar als home-missionary op verzoek van de Christian Reformed Home Mission Board in de Maritimes gewerkt.

Rev. Haalboom was op latere leeftijd naar Canada geëmigreerd. In Nederland had hij psychologie gestudeerd en het doctoraal examen in deze wetenschap afgelegd. Drs. Haalboom was enige tijd werkzaam als directeur van de Christelijke opvoedingsinrichting "Rudolfstichting" te Achterveld. De Christian School in Sarnia heeft hij gediend als hoofd, waarna hij zich voorbereidde voor het ambt van predikant. Hij studeerde vervolgens aan Calvin Theological Seminary, waar hij in 1957 de B.D. verwierf.

Van de hand van Rev. Haalboom verschenen talrijke artikelen in kerkelijke bladen. Ook publiceerde hij een brochure onder de titel **Om het kind.**

Rev. Haalboom was lid van de educational committee van de Hamilton District Chr. High School.

De verslagenheid om het heengaan van deze geliefde predikant is groot.

Voorjaarsvergadering Ontario Alliance of Christian Schools

In het kerkgebouw van de Second Chr. Ref. Church of Toronto, aan de Albion Road te Rexdale, kwam j.l. Zaterdag de Ontario Alliance of Christian Schools bijeen.

Zoals gebruikelijk was ook deze vergadering druk bezocht door onderwijzers en afgevaardigden uit alle delen van de provincie.

In zijn openingswoord wijdde de president, Rev. H. A. Venema enkele gevoelvolle woorden aan het plotseling verscheiden van Rev. A. Haalboom van Jarvis, waarvan het bericht juist was binnengekomen. Rev. Haalboom was een jaar geleden, in de voorjaarsvergadering van 1961, nog de spreker in de middagvergadering geweest. Er werd veel van Rev. Haalboom verwacht, speciaal op onderwijsgebied. Hij was immers, voordat hij predikant werd, jarenlang hoofd geweest van de Sarnia school. Hij was een bekend opvoedkundige en was daarom ook lid van de educational committee van de Hamilton District Christian High School. Daarom is de verslagenheid zo groot, dat juist nu een man als Rev. Haalboom van ons weggenomen is, doch wij weten dat God zich niet vergist. Deelneming werd betuigd met Mrs. Haalboom, die thans zwaar gewond in het ziekenhuis van Zeeland, Mich. wordt verpleegd.

De gebruikelijke rapporten van secretaris en penningmeester werden uitgebracht. Vooral over het laatste rapport ontspon zich nogal discussie, omdat bleek, dat het Teachers Recruitment Fund worstelde met een tekort van ongeveer $1900.00. Staande de vergadering werd besloten dat alle verenigingen een klein bedrag ineens zullen geven, om dit tekort dadelijk weg te werken en de jongelui, die onderwijzer willen worden en dit zelf niet kunnen betalen, te blijven helpen.

De Board van de Alliance had een Committee benoemd om een nieuwe "educational creed" op te stellen, sinds algemeen werd gevoeld, dat het niet juist is de schoolvereniging (en derhalve de Alliance te baseren op kerkelijke belijdenisschriften. Deze commissie had thans rapport uitgebracht en een concept-creed opgesteld, die aan de vergadering werd gepresenteerd. Sinds dit een zeer belangrijk punt was, wilde men niet overhaast beslissen en werd daarom het besluit genomen, dat op een later tijdstip de discussie zal worden voortgezet, nadat alle plaatselijke besturen in de gelegenheid zullen geweest zijn, van deze nieuwe creed nauwkeurige studie te maken.

De kwestie van gelijkstelling, die voorheen meermalen als "tax exemption" werd aangeduid, ontving opnieuw levendige en algemene discussie en belangstelling. De Board was nu gekomen met een herziening van de "principial stand" en "implementation", welke beide, behoudens enkele ondergeschikte wijzigingen, werden aanvaard.

In vorige vergaderingen was reeds gesproken over de wenselijkheid tot aanstelling van een full time educational secretary. Gezien het feit echter, dat thans door de provincie van Ontario registratie en mogelijk inspectie in uitzicht is gesteld, meende de Board te moeten adviseren eerst de ontwikkeling af te wachten alvorens definitieve stappen te doen. De vergadering stemde hiermede in, hoewel enkelen meenden dat juist nu de wenselijkheid naar voren treedt om een blijvende vertegenwoordiging te hebben.

Het school-inspectie rapport was met waardering ontvangen. De Board stelde een aantal aanbevelingen voor, beogende de bekwaamheid van de teachers en het leerplan op te voeren, alsmede de verbetering van faciliteiten, welke door de vergadering werden overgenomen.

Na de lunch hield Rev. P. M. Jonker van Brampton, Ont. een inspirerende rede, die door de vergadering met veel belangstelling werd aangehoord.

De jaarlijkse bestuursverkiezing had dit keer een speciaal karakter. Het enige aftredende bestuurslid dat herkozen kon worden (en ook herkozen werd) was Mr. W. Kleefman van Sarnia. De voorzitter en de penningmeester, resp. Rev. H. A. Venema en Mr. H. P. Schuringa traden af en waren niet herkiesbaar. Beiden waren vanaf de reorganisatie van de Alliance in de board geweest en zijn er zo mee samengegroeid, dat de Alliance moeilijk denkbaar is zonder hen. Aangezien de bestuursfuncties door de bestuursleden onderling worden verdeeld, is thans nog niet bekend, wie de plaats van Mr. Schuringa zal gaan innemen. Als nieuw bestuurslid in zijn plaats werd gekozen Mr. Wikkerink van Fruitland, Ont. De president wordt echter rechtstreeks door de vergadering gekozen. Na herhaalde stemming werd tenslotte Rev. A. H. Venema van St. Catharines gekozen. Het presidentschap blijft dus in de familie, want de nieuwe president is een broeder van de aftredende. De aftredende president had echter nog de leiding van de vergadering en stond geen speeches toe van aanvaarding of bedanken. De nieuwe president kon dus niets anders doen, dan de benoeming in zijn schoot te doen vallen.

Uiteraard werden hartelijke woorden van dank en waardering gesproken tot de twee vertrekkende bestuursleden, in het bijzonder tot de Rev. H. A. Venema, die op zijn eigen bijzondere wijze de vergaderingen wist te leiden en de Alliance met vaste hand heeft bestuurd. Gezien het applaus ging de vergadering geheel accoord met de waardering, die Rev. A. De Jager, de vice-president, in welgekozen woorden en op humoristische wijze tot uiting bracht.

De Ontario Alliance mag op een geslaagde vergadering terugzien. Opnieuw bleek hoezeer de ontwikkeling van christelijk schoolonderwijs leeft en gedragen wordt door velen in de provincie.

NEDERLANDSE REGERING HELPT BIJ KERKBOUW

Naar wij vernemen heeft de Nederlandse Minister J. Van Aartsen een wetsontwerp ingediend, waardoor de Nederlandse regering financiële steun zou verlenen bij de bouw van vele nieuwe kerkgebouwen.

Minister Van Aartsen meent dat hiertoe aanleiding bestaat tengevolge van door de oorlog geschonden kerkgebouwen, door de groeiende bevolking en door de hoge bouwkosten. De Minister wil de kerken dan helpen met een subsidie van 25% van de bouwkosten.

Vóór 1970 heeft Nederland behoefte aan 480 nieuwe kerkgebouwen, aldus de Minister. Hiervan zijn 171 voor Rooms Katholieken, 160 voor Nederlands Hervormden en 150 voor andere protestanten. Daarnaast zal een speciale regeling worden gemaakt voor de Humanistische beweging en andere geestelijke organisaties.

Het wetsontwerp moet nog door het parlement worden behandeld.

PREDIKANT en VERVOERMIDDEL

Op het platteland van Duitsland kende men vroeger predikantsplaatsen die als "cavalerie-post" werden aangeduid. Dit betekende dat de dominee een uitgestrekte gemeente had te bedienen, waarvoor hij een paard ter beschikking kreeg. Uren ver in de omtrek vond men boerderijen in de stille dalen. Alle ambtsbezigheden, zoals doop, avondmaal, confirmatie en huwelijksinzegening geschiedden aan huis. Alleen voor prediking en begrafenis kwam men naar de kerk, daar de afstand van boerderij tot kerk soms 8 à 10 uur lopen was.

In Nederland waren de afstanden minder groot. Maar wanneer Ds. K. Hovens Greve van Steenwijk in Giethoorn de doopsgezinde jeugd catechisatie kwam geven, verscheen hij op zijn paard. De jongens stonden hem op de dijk al op te wachten en holden naast hun "bereden leraar" het dorp in naar de consistoriekamer.

Zoals tegenwoordig bij menige pastorie een garage hoort, vond men vroeger een koetshuis. Zo heeft de Hervormde gemeente van Nuenen, bij Eindhoven, bij de pastorie waar eens Ds. Van Gogh en zijn beroemde zoon Vincent woonden, een koetshuis dat nu verbouwd is tot gemeentecentrum. Bij de doopsgezinde kerk te Stadskanaal werd in 1904 nog een stal gebouwd: in dit geval niet voor het pastorale ros, maar voor de paarden van de kerkgangers.

Ds. C. A. Kuipers, omstreeks 1883 predikant te Boxum, bewoonde een deftig huis te Leeuwarden en reed 's Zondags in een koets, bespannen met twee prachtige paarden, naar Boxum om er te preken.

Wie geen geld had voor een paard kon zich desnoods met een ezel behelpen. Ja, behelpen was het inderdaad! Ds. C. Snel, in 1875 Hervormd predikant te Ermelo geworden, bezocht op een ezeltje de vèraf wonende gemeenteleden. Hij was echter een zeer lange man, zodat zijn voeten soms de grond raakten. Wanneer hij 's winters over de besneeuwde landwegen had gereden viel zijn spoor gemakkelijk te herkennen: de voetstappen van de ezel, geflankeerd door de strepen die de domineesschoenen in de sneeuw hadden getrokken.

Ook Ds. G. B. Boomer te Driebergen hield er een ezeltje op na. Maar het dier wilde niet altijd zoals de dominee wenste. Dan bleef het midden op de weg staan. De waardige domine sprak zijn beestje toe en probeerde hem met zachte klopjes vooruit te krijgen. Strijk en zet hoorde de dominee dan vanachter de bomen het geroep van kwajongens: "Bileam, waarom slaat gij mij?"

Lang geleden had de gereformeerde kerk van Vries (Drente) Ds. G. H. Zahn als predikant. Hij was tevens voorganger van Zuid-Laren, zodat hij daarheen geregeld met een ezelwagentje heentoog. Breed had Ds. Zahn het niet: daarom reed hij met zijn wagentje nooit Zuid-Laren binnen. Vóór de tolbomen bleef hij staan, liet er de ezelwagen achter en ging te voet naar Zuid-Laren. Dat bespaarde hem het tolgeld!

In de Groninger Ommelanden woonden vroeger predikanten die tevens boer waren. Hun pastorie, de weeme, was tegelijk hoeve en paarden ontbraken daar dus niet. Elke pastorie had een stal voor zes paarden en een zogenaamde "dobbe", een vijver waarin de domineespaarden werden gewassen. Vandaar dat je heel vroeger de dominees ook geregeld als veekopers op stap zag gaan. Wij weten dat Ds. Wyfring van Den Andel in 1634 in de herberg te Rasquert een veulen kocht en dat Ds. Hoppingius uit Wehe in 1635 op de paardenmarkt te Norg (Drente) verscheen. Hij kreeg daar in de herberg ruzie met een andere veekoper. Had de kastelein zijn zwaard niet getrokken dan waren de ruziemakers elkaar te lijf gegaan.

Bij een overstroming verloor Ds. Berghuis van Niekerk en Vliedorp 8 koeien en 1 paard. Wij weten dit, omdat hij bij de Groninger Synode om hulp vroeg. Voor het herstel van de dijk had hij niet kunnen betalen en toen was de overheid zo vrij geweest al zijn bezittingen te verkopen, inclusief zijn boeken, bed, preekrok en mantel!

Tot de "Christelijke" problemen omstreeks 1900 behoorde de fietsende dominee. Te Scheveningen was de Hervormde predikant B. Tichelman de eerste weleerwaarde wielrijder in 1920 (!). En heel wat Scheveningse vrouwtjes schudden toen bedenkelijk het hoofd.

Dr. J. H. Gunning, omstreeks 1900 dominee te Utrecht, wilde óók gaan fietsen. Maar nauwelijks had hij zich op zijn vehikel in de stad vertoond of de vromen treurden over het verval van Sion, nu de leraars zich aldus voortbewogen. Tòch was er in de Domstad al een pastor die geregeld zijn rijwiel "besteeg" (vroeger een hele ceremonie, omdat oudere heren niet via het pedaal in het zadel kwamen maar met behulp van een opstapje aan de as van het achterwiel). Deze dominee was slim: hij had zijn karretje in Hilversum staan en als hij zin in een fietstochtje had ging hij met de trein van Utrecht naar Hilversum. Zonder dat één gemeentelid zich er aan ergeren kon peddelde hij lustig door bos en hei.

Maar om nog even op Gunning terug te komen: nog vóórdat hij zijn fiets gekocht had belde er al een diaken bij hem aan. "Deze broeder," aldus Gunning, "kwam mij ernstig en dringend verzoeken toch géén aanstooot te geven door vélocipède te gaan rijden, want het bekommerend gerucht was algemeen verbreid dat ik dit zou bestaan. De ergernis daarover zou groot zijn, aldus verzekerde mij de broeder-ambtsdrager. Toen ik de man uitliet stond zijn eigen rijwiel voor de deur! Een diaken, ja, dát ging nog wel, maar een dominee op de fiets, dát was toch héél bedenkelijk!

Waarom vond men de fietsende dominee toch zo slecht? Wel, enerzijds vond men dat de dominee er zijn "statigheid" door verloor, maar er was ook een andere reden: de dominee op zijn fiets rolde vaak zo plotseling midden in de wereld en in het gewone leven van de leden der gemeente. Men zag U veel liever in de verte daar kalm aankomen. Dan kon men bijtijds zijn zondagsgezicht zetten of — zo het geweten sprak — de benen nemen. Toen de auto zijn intrede deed waren de mensen gelukkig wijzer geworden en thans is de dominee-automobilist een gewone verschijning geworden.

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 4.00 per year.

Published by Guardian Publishing Co. Ltd., Hamilton, Ont., on behalf of the Calvinist-Contact Publishing Association.

CLASSIFIED ADS

For "letters under number" $ 0.50 extra.
Birth-announcements $ 3.00
Engagement-announcements . $ 3.00
Marriage and anniversaries . . $ 4.00
Notifications of death . . $ 4.00
Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

— — —

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $ 2.00. Every word more 5¢
Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Door Gods goedheid werden wij verblijd met de geboorte van een dochter en zusje

JOANNE PATRICIA

Mr. en Mrs. Jake Vanderheide.
Jimmy.
Susan.
Kathy.

25 April 1962.

685 Woodhaven Ave.
Sarnia (Ont.).

Mr. and Mrs. B. Detmar wish to announce the marriage of their daughter

ALICE
to
Mr. LEO ELGERSMA

son of Mr. and Mrs. M. Elgersma of Cayuga.

The wedding will take place D.V. Friday, May 18, 1962 at 7.30 P.M. in the First Reformed Church at Paradise Road, Hamilton, Ont. Rev. J. Bekkering officiating.

139 Limeridge Rd. W., Hamilton.
Future address:
R.R. 5, Cayuga, Ont.

Soli Deo Gloria.

D.V. 11 Mei 1962 hopen wij met onze geliefde ouders en grootouders

SYBREN REITSMA
en
TRYNTJE REITSMA—VAN DER HEIDE

de dag te herdenken dat zij 40 jaar geleden in het huwelijk zijn verbonden.

Hun dankbare kinderen:
Douwe en Doortje Reitsma.
John en Phyles en kinderen.

R.R. 3, Caledonia, Ont.

Zo de Heere wil, hopen onze geliefde ouders en grootouders

BOUWE ZYLSTRA
en
DIENA ZYLSTRA—POST

op Zaterdag 19 Mei 1962 hun 50-jarige echtvereniging te herdenken.

Hun dankbare kinderen:
Mt. Brydges, Ont.:
G. Vanderhill.
J. Vanderhill—Zylstra.
Wallaceburg, Ont.:
A. Vlaar.
T. Vlaar—Zylstra.
Curries, Ont.:
H. Neutel.
P. Neutel—Zylstra.
Sarnia, Ont.:
A. Wallace.
T. Wallace—Zylstra.
J. Jonkman.
G. Jonkman—Zylstra.
St. Thomas, Ont.:
J. Zylstra.
R. Zylstra—Smit.
Princeton, Ont.:
B. Zylstra.
G. Zylstra—Timmerman.
Ingersoll, Ont.:
W. Zylstra.
G. Zylstra—Broer.
D. Zylstra.
A. Zylstra—Marissen.
Vancouver, B.C.:
M. Zylstra.
Ann Arbor, Mich.:
G. Zylstra.
A. Zylstra—Wijnbelt.
Wellandport, Ont.:
E. Evers.
D. Evers—Zylstra.
En kleinkinderen.

Gelegenheid tot feliciteren in de Hall der Christian Reformed Church te Woodstock, van des namiddags 3 uur tot des avonds 9 uur.

R.R. 1, Curries, Ont.

Met diepe droefheid en verslagenheid geeft de kerkeraad der Ebenhaezer Christian Reformed Church te Jarvis, Ont. kennis van het overlijden van haar geliefde Herder en Leraar

Ds. ARIS HAALBOOM, V.D.M.

tengevolge van een auto-ongeluk.

De Here trooste zijn echtgenote, die bij dit ongeval zwaargewond werd, en zijn kinderen, met de wetenschap dat hij nu in volmaaktheid kan zingen zijn geliefde 150ste psalm, welke hij hier op aarde zo gaarne zong.

Namens de kerkeraad:
D. Beldman (2e voorzitter).
E. A. Bokma (scriba).

Jarvis, Ont., 4 Mei 1962.

Dankbaar voor Gods zegeningen geven wij kennis van ons 40-jarig huwelijksjubileum op Vrijdag 11 Mei 1962.

JANNES DE JONG
en
TRIJNTJE DE JONG, geb. de Roos

Ook voor de toekomst stellen wij ons vertrouwen op de Here alleen.

Hun dankbare kinderen, behuwdkinderen en pleegkind, en 34 kleinkinderen.

R.R. 1,
Chesterville, Ont., Canada.

Op 24 Mei a.s. hopen wij met onze kinderen en kleinkinderen dankbaar te gedenken, dat wij voor veertig jaar door het huwelijk verbonden werden.

Gelegenheid tot feliciteren op Zaterdag 26 Mei a.s. tussen 3 en 5 uur n.m. op 104 Howe Avenue.

J. C. J. KUNTZ.
CHR. KUNTZ—DE ROOS.

Hamilton, Ont.

Zo de Here wil hopen onze geliefde ouders en grootouders

JAN SMID
en
ROELOFJE SMID—HUISMAN

op 12 Mei 1962 hun 35-jarige echtvereniging te herdenken.

Edmonton, Alta.:
Frank Smid.
Gladys Smid—Roersma.
Carrot Creek, Alta.:
Ted. Roersma.
Grace Roersma—Smid.
Edmonton, Alta.:
George Smid.
Maria Smid—Mik.
Winnipeg, Man.:
Sidney Smid.
Carry Kawalchuk, verl.
Edmonton, Alta.:
Raymond Nouta.
Audrey Nouta—Smid.
Carrot Creek, Alta.:
Herman.
Hennie.
En 11 kleinkinderen.

Carrot Creek, Alta.

On Saturday, May 19, 1962, the Lord willing, we hope to celebrate the 35th wedding anniversary of our parents and grandparents

LEVINUS DIELEMAN
and
JANNA DIELEMAN, nee Brandes

Their grateful children,
Ann and John.
Susan and Gerald.
Betty and Herman.
Connie and Gerry.
Levien.
and 9 grandchildren.

Reception in basement Chr. Ref. Church Mount Hamilton on Saturday, May 19, from 8 to 10 p.m.

R.R. 1, Box 13, Ancaster, Ont.

On May 19th, 1962, D.V. our beloved parents and grandparents

GERALD VANDEZANDE
and
ANNIE VANDEZANDE, nee Westerman

hope to celebrate their 30th wedding anniversary.

It is the wish of their thankful children that they may be spared many years for each other and for us.

Gerald - Winnefred.
Harry - Grace.
Hank - Georgine.
George - Anne.
Benny.
and two grandchildren.

There will be an opportunity to congratulate on May 19th from 8 P.M.—10 P.M. at the residence.

39 Norwich Ave.,
Woodstock, Ont.

On May 11, 1962, the Lord willing, our beloved parents and grandparents

JANIS DE KLERK
and
JANNA DE KLERK—POLDERMAN

hope to celebrate their 30th wedding anniversary.

Their grateful children:
Dunnville, Ont.:
Ike and Marie De Klerk,
Jimmy and Frances.
Edmonton, Alta.:
Leona and Ment Hus,
Dougie.
Dunnville, Ont.:
John and Stina.
Anne and Peter.
Rinus.
Peter.

R.R. 9, Dunnville, Ont.

On May 12th we hope to celebrate the 30th wedding anniversary of our beloved parents and grandparents

C. M. HOGETERP
D. HOGETERP—ELZINGA

We hope and pray that the Lord will bless them in the future as He has done in the past.

Their thankful children:
Tina & Leo Miedema.
Rose & Andy Poortinga.
Winnie & Jack de Boer.
Hazel & Peter Jansen.
Lillian.
Peter & Mary Ann.
Shirley — Herb Scholten.
John.
and 14 grandchildren.

A reception will be held from 2—4 in the afternoon and from 7—9 in the evening at 232 Grove Street, Simcoe, Ont.

We gratefully announce that our beloved parents and grandparents

HARRY MULDER
and
TINE MULDER—WASLANDER

the Lord willing, hope to commemorate their 30th wedding anniversary on May 20, 1962.

Their grateful children:
Albert.
Henry and Dorris.
George and Marguerite.
Jane.
And grandchildren:
Edwin.
Jerry.
Michael.
Ranoy.

Reception on Monday, May 21 at 7:30 P.M. in Mt. Hamilton Church, Upper Wellington St.

Zo de Here wil hopen wij met onze ouders en grootouders

CORNELUS VAN 'T LAND
en
AALTJE VAN 'T LAND—v. d. BORN

op 20 Mei 1962 hun 30-jarige echtvereniging te herdenken.

"Eben Haezer."

Dat zij nog lang voor elkaar en voor ons gespaard mogen blijven is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

Len & Betty Vogelaar,
Judy en Andie.
Dick & Janny de Jong,
Alice & Ricky.
Mike & Ulliuca Sandstra,
Ronnie.
Henrietta.
John.
Hans.

Coalhurst, Alta., Box 8.

Wanted:

EXPERIENCED MAN FOR GREENHOUSE WORK

Year round position. Group insurance plan, etc. Contact Creekside Gardens Ltd., R.R. 1, Jordan Station, Ont., or call LO 2-4641 Vineland.

The Lord willing we hope to celebrate Saturday, May 12, 1962 the 25th wedding anniversary of our parents

JOHN MAATHUIS
KLAASINA R. MAATHUIS, nee Schutte

Their grateful children:
Michael, Anne, Charles,
John, Karen Ruth.

37 Irwin Ave., Essex, Ontario.

With gratitude to the Lord our parents

JACOBUS VANDERKOOY
and
MARIA VANDERKOOY—VANDERKOOY

commemorated their 25th wedding anniversary on May 4th, 1962.

Their grateful children:

Simon & Ina	Jim
Trudy	Betty
Cathy	Jack
John	Helen
Mary	Ricky
Corry	Peter

R.R. # 5, Simcoe.

(Hoewel de familie VanderKooy ons de aankondiging tijdig opgaf, werd deze door een misverstand niet in ons vorig nummer geplaatst. - Adm. C.C.)

On May 13, 1962, the Lord willing, our beloved parents

Mr. & Mrs. G. SLUYS

hope to celebrate their 25th wedding anniversary.

It is the wish of their thankful children that they may be spared many years for each other and for us.

Bill & Jill.
Peter.
Fia.
Irene.
Margaret.
Katie.
Murray.
Jacky.

A reception will be held in the Grand West Hall, Chatham, Ont., on May 19th from 8 p.m.—10 p.m. D.S.T.

On Sunday, May 13, 1962, the Lord willing, our beloved parents

JOHN HOGETERP
and
PATRICIA HOGETERP—DEINUM

hope to celebrate their 25th wedding anniversary.

That they may be spared for each other and their thankful children for many years is the wish of

Peter and Ruth.
Martha and Louis.
Pamela.
Henry.
Rose.
Clarence.
Hazel.

As they are spending some time in Holland, there will be no reception till a later date, D.V.

On May 13, 1962, the Lord willing, our beloved parents and grandparents

Mr. & Mrs. JOHN VISSER

hope to celebrate their 25th wedding anniversary.

It is the wish of their thankful family that the Lord will bless them with many more years of togetherness.

Pete & Martha	Olga
Jack & Mary-Dawn	Mary
John	Grace

John & Billy

94 Raleigh St., Chatham, Ont.

The reception will be held on Saturday, May 19 from 8—10 (D.S.T.) in the Grand West Hall, Chatham, Ont.

Zo de Here wil hopen wij 13 Mei met onze lieve ouders

ALBERT ZOMER
en
ROELOFJE ZOMER—WASSENS

te herdenken dat zij 25 jaar geleden in het huwelijk zijn verbonden.

Dat ze nog lang voor elkaar en voor ons gespaard mogen blijven is de wens van hun dankbare kinderen.

Jaap en Janny.
Ray en Caroline.
Walter.
Allan.
Henry.

Gelegenheid te feliciteren Zaterdag 19 Mei.

R.R. # 2, 8th Line.
Hornby, Ont.

D.V. 16 Mei 1962 hopen wij met onze geliefde ouders en grootouders

POPKE BOUMA
en
SJOUKJE BOUMA—v. d. HEIDE

de dag te herdenken dat zij 25 jaar geleden in het huwelijk zijn verbonden.

Dat de Here hen nog lang voor elkaar en voor ons mag sparen is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen:

Brandon, Man.:
John & Janie Bouma.
Brandon, Man.:
Ann & Lud Bekkering.
Frank, Johnie & Herman.
Sarnia, Ont.:
Gordon Bouma.
Martin Bouma.
Henk Bouma.
Johnie Bouma.

678 Grove Ave., Sarnia, Ont.

Gevraagd:

VRIJGEZEL

als inwonende arbeider op dairy farm. Moet kunnen melken. Geheel jaar werk. Loon $ 160.— per maand, met verhoging na enige maanden indien tot tevredenheid werkzaam. Omgeving Kitchener, Ont. Brieven onder no. 1487, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

HUIS BRAMPTON, ONT.

5 kamers, 2 verdiepingen

$ 16.500, stenen huis, 2 slaapkamers, nieuw oliefornuis, "storms and screens", muur-tot-muur karpet, gordijnen voor woon- en eetkamer. Grenst achter aan park/speelgrond. 3 blokken tot school, dicht bij winkelzaken. Condities beschikbaar. Contact: S. Milley, 2 Kreleaven Drive, Brampton, Ont. Tel. GL 1-3306.

Wanted:

GIRL FOR GENERAL HOUSEWORK

Must be good with children. Live in or out. Write to: Mr. M. Koole, R.R. 1, Jordan Station, Ont., or call LO 2-4641 Vineland.

---

375 Acre Dairy Farm

2 beste huizen, van alle gemakken voorzien. Badkamers. Furnace. 3 barns, machineschuur, garages, grote silo, een barn met barn cleaner. Best melkhuis. Holstein vee (stamboek). Melkgeld ongeveer $ 1800.00 per maand. Alle machinerieën. 2 tractors, ploegen, zaaimachine, baler, 3 unit melkmachine, enz. enz. 75 acre gezaaid met haver. Een mooie farm voor vader en zoon of een groot gezin. De farms liggen vlak bij elkaar. Vraagprijs $ 87.000.00. Down $ 20.000.00. Te koop bij

JACK BYLSMA
REAL ESTATE
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894.

TIENDE JAARLIJKSE CONVENTIE VAN DE

Christian Labour Association of Canada

Zaterdag 28 April j.l. kwam de C.L.A. in tiende jaarlijkse conventie bijeen, ditmaal in de Janeway Auditorium te Toronto, Ont. Er waren naar schatting ongeveer 150 mensen bijeen, die kennelijk genoten hebben van wat hen die dag gegeven werd, in het bijzonder door de sprekers Rev. E. L. H. Taylor en Dr. R. Kooistra.

Na de gebruikelijke opening stond de president, Mr. H. Kuntz van Toronto, enkele ogenblikken stil bij het voorgelezen schriftgedeelte. Hij wees op het feit, dat nadat Christus aan Zijn discipelen God's Woord gegeven had, zij op tegenstand stuitten. "De wereld heeft hen gehaat, omdat zij van de wereld niet zijn, evenals Ik van de wereld niet ben."

Deze ervaring doen wij, als discipelen van Jezus Christus, eveneens op. Zodra wij met het Woord in de hedendaagse wereld komen, raken wij in de moeilijkheden, ernstige moeilijkheden, omdat dat Woord zo totaal verschillend en afwijkend is van wat men wil. En het is alleen in trouwe gehoorzaamheid aan dat Woord, dat wij kunnen blijven staan tegenover de oppositie en bestrijding. Maar tegelijkertijd vraagt dit ook eenheid in onze proclamatie.

De opdracht om het Woord, ook in het sociale leven uit te dragen, gaat echter vergezeld van een belofte. De belofte dat de wereld zal geloven. Het is een enorme steun te weten, dat onze boodschap toch gehoor zal vinden. Wij ontmoeten in ons werk zowel begrip als wanbegrip, maar voor beiden zijn wij dankbaar, omdat het toont dat onze boodschap ingang vindt, aldus Mr.. Kuntz.

Aan het jaarverslag van de secretaris, Mr. Wm. Span, ontlenen wij, dat het ledental met 50% is toegenomen. Vijf nieuwe locals werden opgericht en vrijwel alle locals zagen hun ledental stijgen, sommigen zelfs verdubbelen.

Met leedwezen werd melding gemaakt van het bericht dat was ontvangen van de Christian Trade Unions of Canada (CTUC) dat deze organisatie van verdere discussies afziet, waardoor de aanvankelijke hoop, dat de twee organisaties tot elkaar zouden komen, de bodem is ingeslagen. De CLAC heeft er bij de CTUC opnieuw op aangedrongen het contact weer op de nemen.

Het werk van de business agent, Mr. G. Vandezande, is zo omvangrijk geworden, dat een tweede agent zal moeten worden benoemd. Als datum, waarop dit mogelijk zou moeten zijn, werd 1 October 1962 gesteld.

De penningmeester, Mr. G. Van Brenk, rapporteerde, dat het afgelopen boekjaar met een tekort van $ 832.46 moest worden afgesloten, terwijl hij een budget indiende, dat sloot met een tekort van $ 3.900. De vergadering besloot dit tekort weg te werken door een intensieve leden-werfactie gedurende de laatste twee weken van Mei.

Mr. H. Kuntz werd als president herkozen, terwijl Mr. W. Stassen van Toronto werd gekozen als assistent secretary-treasurer.

Als spreker voor de morgenvergadering introduceerde Mr. Kuntz de Rev. E. L. H. Taylor, predikant van de Anglican Church te Caledon East. Mr. Taylor werd geboren in de Katanga provincie in de Kongo. In 1949 gradueerde hij met "honours" in de economische geschiedenis, in 1950 werd hij Anglicaans zendeling voor de Yukon, in 1954 werd hij benoemd tot Associate pastor bij de Anglican Church in Montreal, in 1959 rector te Temiskaming en Fenelon Falls en verleden jaar kwam hij naar Caledon East. Voor de TV is hij opgetreden in het program "fighting words".

Rev. Taylor had tot titel van zijn toespraak gekozen "The Cross of Christ and Human Freedom." Spr. wees er op, dat onze tegenwoordige wereld in tweeën uiteenvalt. De moeilijkheid is echter om de twee helften een naam te geven. De ene zou men de totalitaire of communistische kunnen noemen en de andere de democratische helft. In plaats van democratische gebruiken sommigen het woord "christelijke" en weer anderen "the free world". Als die woorden gebruikt worden, zal men er toch een uitleg aan moeten geven, anders worden het holle frasen. En dan merkt men al spoedig, dat die benaming eigenlijk maar negatief is. Men stelt het alleen tegenover communisme, maar men weet aan die andere helft geen inhoud te geven. Men schermt wel met het woord "vrijheid", maar men heeft geen duidelijke conceptie, wat dit eigenlijk is. Dat bleek ook wel, toen de tweede wereldoorlog ten einde was. Men had zijn V.E. Day en zijn V.J. Day, maar wat men gewonnen had was niet de vrijheid zelf, doch slechts de VOORWAARDEN VOOR VRIJHEID. Dat is alles wat een oorlog op zijn best kan bewerkstelligen, omdat vrijheid een positieve waarde is, niet iets negatiefs. Vrijheid is niet de afwezigheid van dwang, maar het volgen van ons waarlijk bestaan, hetgeen betekent gehoorzaamheid aan de Auteur van onze aard, God Almachtig.

Augustinus was de eerste Christelijke schrijver, die dit duidelijk heeft gezien. Hij trok een belangrijke scheidingslijn tussen "in staat zijn het kwade niet te doen" en "niet in staat zijn kwaad te doen." Dit is het waarom Christenen geloven, dat slechts in algehele afhankelijkheid aan en in gehoorzaamheid tot de Wet van God vrijheid kan worden gevonden. God is alleen vrij en daarom kon onze vrijheid slechts bestaan in gebondenheid aan Hem.

Augustinus heeft ons waarschijnlijk wel de meest grootse omschrijving van vrijheid gegeven toen hij zei: "HEB GOD LIEF en doe wat je wilt.' Daarom is het onmogelijk (en dit schijnen vele Canadezen vergeten te zijn) vrijheid te beleven los van God. Indien vrijheid van haar wortel wordt losgemaakt, krijgen wij een valse voorstelling en blijven individualisme en collectivisme over. De Franse revolutie heeft daarvan een duidelijk voorbeeld gegeven.

De grootste bedreiging van onze vrijheid komt niet van de zijde van het communisme, zij komt omdat de vrijheid van haar wortel is losgerukt.

Alvorens de mens zijn vrijheid kan verkrijgen, moet hij niet alleen bevrijd worden van een levenswijze, die de zijne niet is maar hem toch opgedrongen wordt, maar moet tevens zijn geweten bevrijd zijn van zonde en verlicht worden door de Heilige Geest, zodat hij de Wet God kan kennen en onderhouden. Dat wil zeggen, dat hij vrij moet zijn van de dienstbaarheid der zonde, zodat hij kan kiezen tussen goed en kwaad. De grote vraag is dus hoe wij van een schuldig geweten bevrijd kunnen worden en hoe wij aldus een juiste keus kunnen maken in een gegeven situatie.

Met verwijzing naar Hebreeën 9 : 13,14 stond spr. uitvoerig stil bij de reiniging door het bloed, zoals dit eerst door het bloed van dieren was gesymboliseerd en later door Christus bloed een feit was geworden. Hij schetste vervolgens hoe de Wet dan toch weer een plaats gekregen heeft in het leven van de mens. De mens, die het voorrecht geniet te drinken van het bloed van Christus en te eten van Zijn lichaam maakt deel uit van de Christus. Of zoals Paulus zegt: "Niet ik, maar Christus leeft in mij". Maar dan is het geweten geen kwelling, doch een vriend, omdat de mens dan leeft in "de vrijheid waarmede CHRISTUS mij vrijgemaakt heeft."

Rev. Taylor riep zijn gehoor op in die Christelijke vrijheid te blijven. "Opdat wij waarlijk vrij zouden zijn, heeft Christus ons vrijgemaakt. Houdt dus stand en laat u niet weder een slavenjuk opleggen." (Galaten 5 : 1).

De spreker voor de middagvergadering was Dr. R. Kooistra, predikant bij de Chr. Ref. Church van Trenton, Ont. Dr. Kooistra, die door de voorzitter, Mr. H. Kuntz werd geïntroduceerd, had tot titel van zijn rede "The Free Canadian" en begon met het citeren van wat Minister President Diefenbaker had gezegd bij de verdediging van de "Canadian Bill of Rights": "I am a Canadian, a free Canadian, free to speak without fear, free to worship God in my own way, free to stand for what I think right, free to oppose what I believe wrong, free to choose those who shall govern my country. This heritage of freedom I pledge to uphold for myself and for all mankind.

Dr. Kooistra stemde in met de leider van de Oppositie, Mr. Pearson, die repliceerde met "I, too, am a Canadian."

Het betekent zoveel, dat wij als Canadezen zeer geïnteresseerd zijn in deze vrijheid. Wij zijn dankbaar voor het bezit ervan en tegelijkertijd bereid haar te verdedigen voor onze kinderen en voor ons land, maar tevens voor de dienst aan God.

Het gaat er echter, aldus spr., eerst om wat vrijheid precies is. Deze vraag kunnen wij niet overlaten aan een wetgevende vergadering of aan een bestuur van een organisatie of aan de elite. We worden er persoonlijk mee geconfronteerd.

Dr. Kooistra stond eerst stil bij de uitlegging die de Griekse filosofie aan het begrip vrijheid gaf en welke uitlegging thans nog terug te vinden is in de hedendaagse wijsbegeerte, welke leert dat vrijheid in feite is dat je jezelf moet zijn, los van bindingen aan en met anderen. Daartegenover schetste spr. de vrijheid, zoals die in het Woord Gods getekend wordt, namelijk de vrijheid van zonde, het niet langer veroordeeld zijn door de wet. Vrijheid kan daarom alleen genoten worden in het verbonden zijn aan Jezus Christus. (Gal. 5 : 1) Deze vrijheid is nodig, opdat de mens zijn God en niet de mens zal gehoorzamen. Zulk een vrijheid kan geen enkele "bill of rights" geven. De waarde van een bill of rights hangt af van de mate waarin hij uitdrukking geeft aan de verschillende relaties in het volk en in de maatschappij, zoals deze door God zijn gegeven en in stand worden gehouden. "Want de slaaf, die in de Here geroepen werd, is een vrijgelatene des Heren; evenzo is hij, die als vrije geroepen werd, een slaaf van Christus." (I Cor. 7 : 19, 20) Met verwijzing naar meer Schriftplaatsen, in het bijzonder de brief aan Filemon, kwam Dr. Kooistra tot de slotsom dat vrijheid is het knielen voor God om uit Zijn hand een gehele wereld te ontvangen en daarover in Zijn Naam heerschappij te oefenen.

Terugkomende op de Bill of Rights belichtte Dr. Kooistra eerst dat in de inleiding wordt gesproken over de Canadese natie als gegrond "upon principles that acknowledge the supremacy of God, the dignity and worth of the human person . . ." etc. Daarin is de Canadian Bill of Rights beter dan de American Declaration of Independence, die ervan spreekt dat "all men are created equal, that they are endowed by their Creator with certain unalienable rights . . ." etc. Toch laat ook de Canadian Bill of Rights ons in het onzekere, wanneer het gaat om de uitleg van en de bron waaruit men die "Supremacy of God" heeft. Wel betrekt hij niet alleen de persoonlijke vrijheid in zijn conceptie (zoals de Griekse filosofie dit oorspronkelijk deed), maar hij noemt ook de samenlevingsverbanden daarin, zoals gezin, vereniging, school en kerk. Wie echter, aldus spr., de debatten in de House of Commons gevolgd heeft, weet wel dat de Bill of Rights problemen opwerpt. Een opvallend gemis is, dat de Bill niet spreekt van "the right to work". Erg vreemd is dit niet, want indien deze vrijheid genoemd zou zijn, zou dit tevens een veroordeling van de "closed shop" geweest zijn. Dat de Bill verleden jaar met algemene stemmen werd goedgekeurd, wijst er op,dat er een gelijk gevoelen bestaat in dit land over de rechten van de mens.

Na een kort overzicht te hebben gegeven van de ontwikkeling der vakbeweging in Canada kwam Dr. Kooistra tot de beslissing van de Ontario Labour Relations Board om de C.L.A.C. certificatie te weigeren. Spr. gaf toe dat deze Board wil opkomen voor het recht van een arbeider om lid te worden van de union, die hij zelf kiest. Het bezwaar tegen het standpunt van de Board is echter, dat zij dit principe niet handhaaft ten opzichte van de z.g. closed shop. Dan moet de arbeider lid worden, ook al is die union zijn keus niet. Doet hij dit niet, dan verliest hij zijn werk. Dit is onlangs in Toronto gebeurd. Daar waren de twee school-janitors vrij om voor het lidmaatschap van de union te bedanken, maar het kostte hen hun levensonderhoud. Hun ontslag gegrond op hun weigering van lidmaatschap in de betreffende union was zuiver discriminatie. We ontmoeten, aldus Dr. Kooistra, hier een vreemde tegenstelling: de Ontario Labour Relations Board neemt stelling tegen de discriminatie van de C.L.A.C., doch zij geeft steun aan de discriminatie van de union, die oorzaak was voor het ontslag van de school-janitors. Canada bevindt zich op een gevaarlijke weg. Het is niet onmogelijk dat de situatie roept om een coalitie van alle christelijke machten in het land om een nieuw front te vormen, een nieuwe Christelijk Democratische Partij, teneinde recht en vrijheid te verzekeren in ons geliefd Canada.

Al zijn wij dan een minderheid, laten wij als minderheid dan onze opdracht van Christus' wege vervullen, zodat de Koning in de dag der dagen zal zeggen: "Wel gedaan, gij goede en getrouwe dienstknecht, over weinig dingen zijt gij getrouw geweest, over veel zal ik u zetten" (Matt. 25 : 21), zo besloot Dr. Kooistra.

Op deze rede, die een zeer aandachtig gehoor vond, volgde een goede bespreking.

Van links naar rechts: H. Kuntz, president van de CLAC, Rev. E. L. H. Taylor en G. Vandezande, business agent van de CLAC.

Hierna sprak nog Mr. Joseph Gritter, secretaris van de C.L.A. in de U.S.A., die de vergadering op het hart bond toch vooral vast te houden aan het Bijbels getuigenis. Het maakte kennelijk diepe indruk op de aanwezigen, toen Mr. Gritter hen aanmoedigde hun gehele leven te wijden aan de dienst van God, ook in het beleven van christelijk sociale beginselen. Hij waarschuwde zijn gehoor ervoor te zorgen, dat het leven in Canada niet zo zou worden ontkerstend als dit het geval is in de U.S.A., waarbij Mr. Gritter vooral een beroep deed op de predikanten, om leiding te geven aan het geloof en de geloofsbeleving van de leden van hun gemeenten.

De vergadering was gekenmerkt door een groot saamhorigheidsgevoel, waartoe niet in het minst de sprekers van deze dag hebben bijgedragen.

Gedurende deze conventie werd tevens medegedeeld, dat de CLAC zal apelleren bij het Supreme Court tegen de beslissing van de Ontario Labour Relations Board. Het verhoor is vastgesteld op 7 Mei a.s., doch waarschijnlijk zal de Ontario Labour Relations Board een week uitstel verzoeken.

Een vaste wisselkoers voor de Canadese dollar

door J. P. Verseveldt

Als 'n volledige verrassing kwam het bericht op 3 Mei, dat Mr. Fleming "had pegged the Canadian dollar at 0.925 U.S. dollars". Wat wordt hiermee bedoeld en wat zijn hiervan de consequenties?

Voor het grootste gedeelte van de naoorlogse periode heeft Canada een z.g. "zwevende" wisselkoers gehad. Dit betekent, dat de vraag naar en aanbod van Canadese dollars de koers oftewel prijs ervan bepaalde. Bij stijgende vraag ging de koers naar boven en dat verklaart de premie, die buitenlanders dan moesten betalen bij de inwisseling van hun geld in Canadese dollars. Deze premie bedroeg tijden 6%, d.w.z., dat Amerikanen één dollar en zes cent van hun eigen geld moesten neertellen om één Canadese dollar te kopen. Anderzijds, wanneer de vraag naar Canadese dollars daalde en/of het aanbod toenam, behoefden de buitenlandse zakenman en toerist slechts een kleine of in het geheel geen premie te betalen bij het omwisselen van hun geld voor Canadese dollars.

In de eerste twaalf jaar na de Tweede Wereldoorlog oefende Canada een grote aantrekkingskracht uit op buitenlands kapitaal, dat wilde deelnemen in de snelle economische ontwikkeling van Canada. Dit kapitaal moest worden omgezet in Canadese dollars, wat de vraag ernaar stimuleerde. Het gevolg was, dat onze munteenheid bijna voortdurend hoger stond genoteerd dan zijn Amerikaanse naamgenoot.

Deze premie, die onze dollar "duur" maakte ten opzichte van andere valuta, had echter tot gevolg, dat de export-prijzen van Canadese producten te hoog waren. In de eerste paar jaar na de Tweede Wereldoorlog was dat niet zo erg, daar Europa toch wel kocht. Het had geen keus, omdat het door de oorlog verwoeste productie-apparaat weer moest worden opgebouwd.

Naarmate het herstel echter vorderde, verloor Canada terrein in wereldmarkten. Om nu onze exporteurs te helpen, verklaarde Mr. Fleming bij het indienen van de Federale begroting verleden jaar, dat hij de premie naar beneden ging brengen. Dit wilde hij bereiken door enerzijds een vergroting van het aanbod van Canadese dollars en anderzijds door een afremming van de vraag. De aan te bieden dollars moesten komen uit de belasting-opbrengst of, indien die niet voldoende was, uit leningen. Door o.a. het investeren in Canada voor buitenlandse beleggers minder attractief te maken, moest de vraag naar onze dollars worden afgeremd.

Het bleek al spoedig, dat het niet nodig zou zijn het aanbod van Canadese dollars te vergroten: de vraag ernaar nam snel af. De premie verdween en gedurende de eerste maanden van dit jaar was onze dollar zelfs lager genoteerd dan zijn Amerikaanse naamgenoot met een discount van 5%. Een heel verschil met de premie van 6% van een jaar geleden! De reden van de vraagvermindering was in de eerste plaats dat de buitenlandse belegger als gevolg van de economische politiek van de Diefenbaker regering, het vertrouwen in Canada, als "land van de toekomst" verloor en zijn kapitaal terugtrok. Daar bovenop kwam de overname van de B.C. Electric Company door de regering van British Columbia vorig zomer. Deze nationalisatie heeft in de internationale financiele wereld grote opschudding teweeg gebracht.

Als gevolg van dit alles heeft Mr. Fleming in de laatste maanden zelfs grote moeite gehad de koers van de dollar te stabiliseren. Dit gebeurde door het kunstmatig creëren van vraag naar Canadese dollars door middel van het aanbieden van U.S. dollars, die deel uitmaakten van onze nationale deviezen-voorraad. Zonder deze manipulaties was de koers beslist nog lager gezakt.

Het gevolg was echter een grote achteruitgang in onze deviezen reserves, die in April waren gedaald tot $1595 millioen, het laagste peil in de laatste tien jaar. De totale vermindering in de laatste zes maanden bedroeg $515 millioen.

Het is duidelijk, dat de huidige toestand niet te handhaven was. Gehoopt wordt thans door een vaste wisselkoers vast te stellen, vraag en aanbod in evenwicht te brengen. Voortaan zal één Canadese dollar gelijk zijn aan 0.925 Amerikaanse dollar. Door af te stappen van de "zwevende" koers kan Canada rekenen op de steun van het International Monetary Fund bij de verdediging van deze koers en kan het een beroep doen op de reserves van het Fonds, indien de zaak weer uit de hand dreigt te lopen.

Wat zijn nu de consequenties van dit alles? In de eerste plaats zullen alle geïmporteerde artikelen duurder worden. Voor zover deze ook in Canada kunnen worden gemaakt, profiteert de Canadese industrie en wordt de import afgeremd. Verder wordt de export gestimuleerd door lagere prijzen, wat ook weer de werkgelegenheid ten goede zal komen. Daar de wisselkoers vast is, zal het ook mogelijk zijn plannen op langere termijn te maken. Men weet nu, waar men aan toe is bij het quoteren van prijzen. Zolang de koers zwevend was, was er steeds onzekerheid omtrent de wisselkoers op het moment, dat de transacties moesten worden afgerekend. Het vertrouwen van de buitenlandse investeerder wordt hopenlijk hierdoor ook weer enigszins hersteld. De maatregel is dan ook allerwege gunstig door het bedrijfsleven ontvangen.

Willen wij echter blijven profiteren van de devaluatie dan zullen de labour unions zelfbeheersing moeten tonen. Indien door overdreven loon-eisen onze produktie-kosten stijgen, zou het nu geschapen voordeel spoedig ongedaan zijn gemaakt.

De vaste koers heeft ook ten gevolge, dat Kerken en scholen, die in de U.S. hebben geleend of nog gaan lenen, nu weten, waar ze aan toe zijn. Het is niet prettig om een schuld in Amerikaanse dollars in een jaar tijds met 10% naar boven te zien gaan, zoals sommige kerken dat hebben ervaren. Het is echter nog niet gezegd, dat de nieuwe koers blijvend is. Zelfs als deze houdbaar blijkt te zijn, dan blijft nog het koersrisico over de langere termijn. Voorzichtigheid bij het lenen in de U.S. blijft geboden en als men kans ziet een lening in Canade te sluiten is dit nog steeds aanbevelingswaardig.

Ingezonden

De Evolutieleer

Geachte Redacteur,

In het 2e artikel van Dr. Kooistra betreffende Evolutie wordt een onjuiste voorstelling van zaken gegeven, waardoor de wetenschappelijke betrouwbaarheid niet wordt verhoogd, b.v. dat Dr. Kuyper voelde voor Evolutionaire schepping en de mogelijkheid van genetische samenhang der organismen openhield, d.w.z. in gewone taal:

Dat Dr. Kuyper de afstamming ook van de mens uit het dierenrijk niet in strijd achtte met de Bijbel.

Men grondt dat op een theoretische redenering waarin Dr. Kuyper de theistische Evolutie vergelijkt met het zuiver Mechanische Darwinisme.

Dr. Kuyper zegt daarin in 't kort dit:

"Op zichzelf zou de Evolutie theorie niet in tegenspraak behoeven te zijn met de godsdienst. Want had het God beliefd soort uit soort te doen voortkomen, de schepping zou er even wonderlijk om zijn.

"*Had het God beliefd.*"

Maar volgens Dr. Kuiper zegt de Bijbel duidelijk, dat het God *niet* heeft beliefd dat zo te doen.

En daarover zwijgen Dr. Lever en zijn volgelingen maar steeds.

Ofschoon Dr. Lever op bladz. 188 van zijn boek zegt, dat Dr. Kuyper zich *grondig* met het Evolutievraagstuk heeft bezig gehouden en dus alleszins deskundig moet worden geacht. Laten we daarom enkele citaten uit Dr. Kuypers werken aanhalen, voornamelijk uit Voleinding I, blz. 234: De Evolutie is *niet in de stoffelijke natuur* maar in de scheppingsraadslag Gods, zegt Dr. Kuyper daar.

bladz. 130: Men heeft in de Evolutie een Goddelijk bestel proberen in te voeren, maar het stelsel zelf laat het niet toe.

bladz. 135: Een Christen die zich in de Evolutie laat vangen, vat zijn God deïstisch op.

bladz. 402: De mens is door rechtstreekse schepping tot aanzijn geroepen.

Dr. Lever zegt op bladz. 166: Hoe het ontstaan van de mens in zijn werk is gegaan, wordt ons in de Bijbel niet vermeld.

Dr. Kuyper zegt daarvan, bladz. 396: In Genesis II wordt ons medegedeeld, hoe het bij de schepping van de mens toeging. God schiep op eenmaal een volwassen lichaam, geheel compleet. Toen blies God in dat lichaam de adem des levens.

En waarom zouden wij, die toch geloven in de opstanding der doden, de milliarden, *dat* nu *niet* geloven.

Dr. Lever zegt op bladz. 184: Dat binnen de groep der hogere *zoogdieren* een aparte lijn naar de mens voerde.

Dr. Kuyper zegt op bladz. 67: Van de overzijde wil men U doen geloven, dat de mens begon met een halfdierlijke toestand.

Van de eerste dag af nam de mens een hoog godsdienstig standpunt in, bladz. 63.

bladz. 134: Evolutie, zegt Kuyper, wacht nog altijd op bewijs.

Dat kunnen wij heden nog zeggen.

Ook Dr. Lever voert geen enkel bewijs aan. En toch wil men aan deze hypothese de betrouwbaarheid zowel van het Oude als het Nieuwe Testament opofferen.

In elk geval, alleen reeds deze citaten ontzeggen aan Dr. Lever en zijn volgelingen het recht zich op Dr. Kuyper te beroepen.

En tot slot nog een citaat uit Gemene Gratie waar Dr. Kuyper zegt:

"Onberekenbare schade wordt veroorzaakt aan de kerk als men de verhalen van Genesis 1—5 verklaart als niet authentiek."

En dat zien we juist in de hedendaagse kerkgeschiedenis wel zeer duidelijk.

Thamesford — v.d.Werff

Antwoord van Dr. G. Kooistra

Zeer geachte Mr. v.d. Werff,

Gaarne wil ik aannemen, dat de citaten, die U aanhaalt, de juiste voorstelling geven van het wetenschappelijk denken van Kuyper. U moet echter Kuyper niet te zeer verabsoluteren en hem in zijn tijd zien. Had hij nu geleefd, dan is het de vraag of U dezelfde citaten zou hebben gevonden uit zijn werk.

Ik begrijp Uw aanval op de wetenschappelijke betrouwbaarheid van mijn artikel niet goed. Ik heb hier Kuyper geciteerd als een ons bekend Gereformeerd Theoloog, die tegen het eind van de negentiende eeuw, niet zo steriel negatief stond tegenover de nieuwe ontwikkelingen in de Biologie als bijvoorbeeld de Engelse Theoloog Wilberforce, ook genoemd in mijn tweede artikel. Bij mijn weten heeft Kuyper ook reeds de mogelijkheid open gelaten, dat de scheppingsdagen als tijdperken opgevat konden worden. Dus heeft hij wel degelijk onderzocht of alles wat de toenmalige evolutionisten beweerden moest worden afgewezen op grond van Gods Woord. De grote meerderheid van de Theologen toen verwierp alles in zoals reeds gezegd een steriel negativisme. Dit steriele negativisme heeft de Kerk vermoedelijk minstens evenveel schade berokkend als de evolutieleer zelf. Het is een van de verdiensten van Lever, dat hij deze wondeplek eerlijk aanwijst, zoals ik aan het slot van artikel 2 laat zien. Overigens ben ik geen volgeling van Lever, zoals U uit artikel 3 en 4 begrepen zult hebben.

Hoogachtend,

UW G.K.

Prayer and Bread

Morning meditation of first of May 1962 for Radio CJBQ
by Dr. R. Kooistra

Scripture Reading: Matth. 7:7-11, 15-16-18.

Text: Matth. 6:11.

Dear Friends:

Yes, today it's the first of May.

In many countries of the world this day is celebrated as a day of the labour movement.

In 1889 at the first international socialistic congress it was decided to have each year a special observance of the first day of May, to make known and to propagate the righteous demands of the labourers, as for example a working day of eight hours.

In many countries the first day of May is now an official holiday. Much like labour-day in Canada.

By and by we get a lot of these secular holidays.

Many people know more about Father Day, Mother Day, Dominion Day and Labour Day, than they know about Christmas, Easter, Ascension Day and Pentecost.

It might be a good suggestion to have the meaning of Pentecost once included in the grade 13 final examinations.

When we think about our daily bread we think immediately of our daily labours, but our daily prayers are not just as self-evident.

It seems to become more and more usual *not to pray* for daily bread.

It seems that there are not many Christians eating out in coffee shops or hotels, for it is quite an exception to see somebody pray before he starts to eat.

Now you might say to me: you don't always have to pray before meals, you still can pray for your meal . . .

I admit that this is possible, for almost everything is possible.

As such it is quite well possible that almost everyone prays the Lord's prayer each day . . . I do not think there are any statistics on this religious custom, though it might be interesting to have this figured out black on white once.

And it is exactly about this point that I would like to make a few remarks.

I am aware of the fact that the Lord's prayer is still part of our religious tradition.

Maybe some speakers in the beginning of this century were of the opinion that the celebration of the first of May was of greater importance to the labourers than the custom of saying the Lord's Prayer — but it is still there . . .

Perhaps people don't pray it before meals as much as they used to . . . but we still think in our democratic society that almost everyone still can pray this prayer . . .

Somebody once has made the remark that the petition: Give us today our daily bread is very much a prayer of the community . . . I do not just pray for my daily bread; but we pray, "Give *us* today our daily bread" . . . The prayer is *inclusive* to a large degree: we don't even know where to put the limit to the "us".

Us that is as many as we may think about . . .

It might be that this too is a reason why the Lord's Prayer so often is prayed in *unison*.

The idea of saying it altogether is of course a very good one: the idea is the ideal that we all know what we pray and that we all realize it.

Yet, I doubt whether this is really what happens whenever we pray this prayer in unison:

I sometimes feel that we have said it so many times, that we have killed the prayer; we have killed the understanding of the words.

It has become so much tradition — and a thing of the community — that it has become quite worn out . . .

In a way the prayer can never be a community affair . . .

The minute the prayer is not your personal prayer anymore, you do not pray it . . .

We may pray together, but only God knows the number of those who pray at that time . . .

To pray is a very difficult work.

Saying the Lord's prayer can be miles apart from praying it.

For what reason then do we ask the Lord to give us bread?

The most simple answer seems to be: because we need it . . .

But this answer is no answer at all.

The Good Lord, as some people dare to name God, is not there to keep us alive.

Think for a moment that all you can say about a certain person is that he lives; that he is physically alive; this makes such a person to just a number in a book, a name on the list, a quantity without quality, a something without anything, a person without personality . . .

We just read: a tree that bringeth not forth fruit is hewn down and cast into the fire . . .

If there are no good fruits, the fruit tree just becomes firewood?

The prayer: give us today our daily bread is not easy. but you can pray it, if you first have said: Thy kingdom come and Thy name be hallowed . . . also in the Labour Unions, in the legislation, in politics and in my heart and life and world-view.

Yes, if you have this in your program and in your mind and heart.

May the daily bread help us then to serve the Eternal God in every sphere of life.

Shall we now pray?

Een betere toekomst voor het hoge Noorden

(Can. Scene) — Canada bezit in het hoge Noorden uitgestrekte gebieden die tot ontwikkeling gebracht zouden kunnen worden als er maar particuliere ondernemingen waren, die het nodige kapitaal en de vereiste kennis en hard werk er in wilden steken, om uit deze gebieden te halen wat er in zit, aldus in het kort het rapport dat Canada's Minister van Noordelijke Zaken, Hon. Walter Dinsdale uitbracht op de tweede National Development Conference die onlangs in Edmonton werd gehouden.

De populaire opvatting dat het Noorden van Canada een "vreemd en geheimzinnig gebied is, dat los staat van de gewone gang van de sociale en economische ontwikkeling van onze natie" moet de kop in gedrukt worden, volgens Mr. Dinsdale. Canada is op één na het grootste Noordelijke land ter wereld. De economische ontwikkeling van de grote gebieden buiten de beschavingsgrens kon niet tot stand worden gebracht met een gedachtengang, die gebaseerd is op haar kleurrijk verleden. Mr. Dinsdale wees er op, dat de federale regering alles in het werk heeft gesteld om het voor particuliere ondernemingen aantrekkelijk te maken de millioenen dollars te investeren, die nodig zijn voor de economische ontwikkeling op zulk een grote schaal. Tegelijkertijd echter heeft men er voor gezorgd, dat een zeker deel van de waarde van de natuurlijke rijkdommen van het Noorden voor het Canadese volk bewaard blijft.

Het werk van de regering heeft bijvoorbeeld bestaan uit het bevorderen van het onderzoekingswerk in het Noorden met de belofte, dat er een research station gebouwd zal worden in Inuvik in het Westen van het Poolgebied om zowel de industrie, als de universiteiten en de regering te helpen. Ook wordt er meer bijstand verleend aan het ontginningswerk, zoals hulp aan mijnonderzoekers en een nieuw analysebureau in Yellowknife, zodat men mijnonderzoekers sneller en meer efficient kan helpen. De aanleg van mijlenlange wegen naar deze gebieden staat op het programma, terwijl de aanleg van een spoorweg naar Great Slave Lake in het beginstadium is. De nieuwe "Canada Oil and Gas Regulations", die verleden jaar Juni van kracht zijn geworden, hebben het aantrekkelijker gemaakt voor particulieren om de olie- en gasvelden te onderzoeken en te ontginnen. Van regeringswege, zowel als door particulieren wordt hard gewerkt om een beter idee te krijgen van de waarde van deze natuurlijke rijkdommen in dit gebied in het uiterste Noorden, boven de 60ste breedtegraad.

De rijkdom aan delfstoffen in deze noordelijke gebieden is ongetwijfeld zeer attractief voor particuliere ondernemingen, desniettegenstaande — en de heer Dinsdale legde daar zeer de nadruk op — moeten we niet vergeten, dat we slechts kunnen slagen wanneer we onze delfstoffen kunnen produceren tegen concurrerende prijzen. Het probleem van het vervoer, per trein, per schip of vrachtauto uit deze verafgelegen gebieden, is hierbij een beslissende factor. In verband hiermee hebben vrijwel all recente commerciele mijnbouwprojecten, zoals de in 1961 in Thompson in Manitoba gebouwde fabriek van International Nickel, zich vrij ver zuidelijk van de 60ste breedtegraad gevestigd (de 60ste breedtegraad vormt de noordelijke grens van de 4 westerse provincies). En hoewel er in het Noorden van Canada talrijke rivieren zijn, die de benodigde electriciteit voor een gigantische onderneming als het Inco bedrijf kunnen opleveren, moet toch het potentieel van ieder mijnbouwcentrum groot genoeg zijn om de geweldige kosten, verbonden aan de aanleg van een krachtstation te rechtvaardigen. Zowel het krachtstation aan de Peace River in B.C., als dat in Kelsey in Manitoba, dat $48 millioen heeft gekost, is ver beneden de 60ste breedtegraad, welke de zuidelijke grens vormt van Canada's Northwest Territories.

My mailman's name I do not know,
But down the street I see him go,
The bundle which he brings along
Rests heavy on his shoulder strong.
I heard my neighbour just complain:
"That mailman needs a sign again,
To help remind him: "Off the grass",
And I should add: "Please don't trespass".
My lawn has quite a track you know,
Where paper boys and mailman go.
She didn't seem to care or know
How many miles these people go,
As on their daily walks around
They sure do cover lots of ground.
We do not realize I'm sure,
How much the mailmen must endure,
And what a change there soon would be
If no more mailman we would see,
If on a wet and stormy day
Our faithful friend would stay away.
Or in the midst of winter's storm
The mailman stayed where it was warm.
Our fingers freeze while shovelling snow,
He has no time to stand and glow
Until the frost leaves finger tip
And ice from off his nose may drip.
He brings us news of every kind,
Good, bad and neutral we may find
In letter, magazine and pack;
How much depends upon his sack!
We wait for him when far away
A relative on sickbed lay.
We watch the mailman down the street,
And wish that wings replaced his feet.
We often grumble when he fills
Our box with various kinds of bills:
For hydro, gas and telephone,
Insurance, payments on that loan.
And carelessly we throw away
The many ads he brings our way.
The sack he totes so cheerfully
Is filled with such variety:
With deepest grief and misery,
When loved ones, far across the sea
Were called to their Eternal Home;
How much we wished he had never come.
The mailman doesn't ever know
Of all the tragedy and woe.
Nor does he ever hear us shout
When good news we have read about.
Of new arrivals, bundles dear,
Which have been brought both far and near.
He never hears the glad hurray!
When blissfully he walks away
And leaves behind the young man's shout
"I've passed the tests I worried about".
I wonder has he ever seen,
How much his coming near might mean
To those, who wait so patiently,
Till old-age pension cheques they see?
To them a mailman means a lot
For this small income 's all they've got.
When young folks separate for days,
Must tell their love in different ways:
That strong is still their heart's desire,
And ever burning love's young fire;
The mailman has the worthy task,
Of bringing that for which they ask.
At such times many a loving miss
Would gladly pay him with a kiss
But unconcerned the mailman goes,
Not knowing what behind him glows.
The many pounds of mail each week,
For which our mailmen address seek,
Would surely look like quite a stack,
If piled together on a rack.
The scientists have many dreams,
For all sorts of worksaving schemes.
We hear a lot of "higher pay",
And "fewer work hours in a day".
But one forgotten daily chore,
For which science could do more,
Is one on which we all depend;
The job done by our mailman friend.
But we can help in some small way,
To ease the burden of the day.
When on a blistery sunny day,
You watch the mailman across the way,
Then let us all to frig and sink,
And get the man a nice, cool drink.
Cool-aid, Freshie, juice or tea,
He will be grateful as can be.
A friend of mine gave me this tip:
Whene'er her mailman makes his trip
She sets it near where he will pass
And always empty is the glass.
So let us all remember this:
Our mailman, we wouldn't want to miss.
A pleasant "Thanks", a little smile,
A cooling drink once in a while,
All help to ease the heavy load
He carries with him down the road.
And if a neighbour, mailman be —
Sir — I salute You! Yes Sirree!
You've brought us many a happy day,
You've gladdened and saddened us on your way.
But what I respect in you most of all,
Are your tired feet as they rise and fall.
To the wives of the mailman I too must talk,
Don't ever say: Let's go for a walk!

Greetings from your
Neighbour.

CANADA HEEFT MANNENOVERSCHOT

Volgens onlangs gepubliceerde gegevens over de volkstelling in 1961 heeft Canada een mannenoverschot. In de leeftijdsgroep van 15 tot 35 waren er in Canada medio 1960 1.433.800 ongehuwde mannen en 1.029.700 ongehuwde vrouwen. Dit betekent een surplus van 404.100 mannen. Statistisch uitgedrukt is er in bovenstaande leeftijdsgroep voor elke ongehuwde man slechts iets meer dan 7/10 vrouw "beschikbaar".

Van de totale Canadese bevolking van 17.778.000 bestond 9.007.-300 uit mannen en 8.770.700 uit vrouwen. In 1956 was er een mannenoverschot van 218.164, dit is thans aangegroeid tot 236.000. Het mannenoverschot is in West-Canada het grootst.

GEEN CALVINISME IN HET MOZAIEK

door Drs. M. VRIEZE

③

Menig lezer van ons blad is lid van een kerk die in onze Canadese maatschappij wordt aangeduid als "the Dutch church". Dat woordje "Dutch" klinkt niet eens verwijtend. Men vindt het wel goed dat die Hollanders hun eigen kerkelijk leven hebben. Andere ethnische groepen hebben dat immers, en waarom zouden die Hollanders dat dan ook niet hebben!

Zulk een redenering klinkt sympathiek, maar is toch ook wel erg gevaarlijk. Het is de redenering die de "waarheid" volkomen relativeert. Aan allerlei "waarheden" wordt op deze manier immers, binnen het godsdienstig mozaiek van het Canadese religieuze leven, een plaatsje ingeruimd, alsof het hier ging om allerlei steentjes van verschillende kleur en afmeting, die samen een magnifiek geheel kunnen vormen. We krijgen dan een Hollands gekleurde "waarheid" naast een meer Duits gekleurde, en een Oekrainisch gekleurde naast een meer Frans gekleurde waarheid, en zo voort. Al die kleuren samen geven dan in de verte een vage aanduiding van "de" Waarheid, die ergens verscholen ligt in het samenspel van alle kleuren in dit mozaiek. Geen van die "particuliere" of "ethnische" waarheden mag dan domineren of overheersen. Alle kleuren mogen vertegenwoordigd zijn, maar geen kleur mag de ander opzij dringen. Juist in het rustig **n a a s t** elkaar bestaan van alle waarheden ligt dan de "bekoring" van het Canadees godsdienstig patroon. Voor enige absolute claim is er **g e e n** ruimte.

Het lijkt dus wel mooi dat op een vriendelijke manier ook aan de Hollandse kerken met "haar" waarheid een plaats wordt geboden. Maar wie deze plaats achteloos en zonder meer zo zou accepteren heeft dan toch wel iets heel belangrijks prijsgegeven. Het is wel erg gemakkelijk om, zoals nu van ons wordt verwacht, als "Hollandse" kerken rustig onze plaats **n a a s t** de andere kerken en religieuze groepen in te nemen. We kunnen ons dan concentreren op onze eigen opbouw, onze eigen problemen, en op de ontwikkeling van onze typische eigenaardigheden, waar de andere kerken op haar beurt dan hetzelfde doen op haar eigen terrein. We hebben dan een "stil en gerust leven". Alleen maar, we zouden dan stilzwijgend hebben geaccepteerd dat wat ons uiteindelijk karakteriseert **n i e t** is het calvinistisch belijden, het reformatorisch getuigen, het absoluut stellen van het Woord van onze Heer, maar het afkomstig zijn uit een bepaald landje op de grote wereldbol. Dat we van Hollandse oorsprong zijn, dat zou ons dan vooral bepalen, in anderer en in eigen oog. Misschien zijn er religieuze groepen en kerken die volkomen accoord kunnen gaan met zulk een ethnisch stempel als uiteindelijk karakteristiek. Voor een kerk van calvinistisch belijden moet dit echter uitgesloten zijn. Zulk een kerk kan maar één karakteristiek kunnen en mogen aanvaarden, namelijk die van de absolute ernst en de wereldwijde claim van het belijden der waarheid Gods. Dat belijden is niet een kleur van een bepaalde schakering naast andere tinten. Dat belijden is ook niet iets alleen voor eigen gebruik en voor "binnenshuis", maar het is een belijden als boodschap aan de wereld buiten die kerk. Een boodschap die aller instemming en aller erkenning opeist.

Deze kerken zullen zich dus nooit rustig kunnen voelen op het haar toegewezen plekje binnen het Canadees religieus mozaiek van godsdienstige schakeringen, maar zullen zich met haar boodschap wel moeten richten tot de anderen en tot de ander. Ze zullen zich nimmer op haar gemak voelen met activiteiten die beperkt blijven tot "eigen" kring, maar er zal altijd blijven de expansiedrift en de wil tot werven onder het ene, algemene en allen aangrijpende belijden uit het Woord Gods.

Natuurlijk heeft dat — en moet dat hebben — allerlei consequenties.. Zullen, om nu maar meteen zo'n consequentie aan te snijden, die anderen wel goed door hebben waar het deze kerken van calvinistisch stempel in feite om begonnen is? Is het immers niet zo dat in Canada een goede kans bestaat dat velen niet meer door hebben wat "kerk" feitelijk betekent? Zodat onmiddellijk de gedachte gaat postvatten dat hier een kerk zich aan discriminatie gaat schuldig maken in een poging anderen te verdringen? Of dat hier bezig is een zich opwerpen van een bepaalde, ethnisch getekende, kerkgroep als beter, gezelliger en uitnemender dan de andere?

Ik denk in dit verband aan een opmerking van August B. Hollinghead in zijn werk over "Elmtown's Youth". Hij merkt daar namelijk ergens op dat in de gedachtenwereld van vele jongeren in Elmtown de kerk in feite is "...a community facility like the school, the drugstore, the city government and the bowling alley". Het valt inderdaad niet te ontkennen dat, wellicht enerzijds als reactie tegenover allerlei desintegrerende tendenzen in onze maatschappij en anderzijds mede als gevolg van de generalisatie van de religie (vgl. vooral Marty's pakkende karakteristiek in zijn interessante boek over "The New Shape Of American Religion", en daarnaast Roy Eckardt's "The Surge Of Piety In America"), de kerk in onze maatschappij op dit continent steeds meer een "matter of the community" is geworden. De geloofsinhoud is al meer vervaagd. Allerlei christelijke begrippen zijn geseculariseerd. En het verband tussen maatschappelijke status en een bepaald kerklidmaatschap wordt steeds meer benadrukt. Kerklidmaatschap wordt onderdeel van de participatie aan het leven in de community.

Dit brengt mee dat het ware karakter en wezen der kerk al meer uit het oog verloren wordt. Dat het in de kerk gaat om de heilige gemeenschap van alle ware christgelovigen bijeengebracht in enigheid des geloofs door Geest en Woord, op het enig fundament Jezus Christus, ontgaat menigeen totaal. Dat er daarom steeds weer het vurig streven moet bestaan tot eenheid dier christgelovigen, niet alleen in theorie, maar ook in de praktijk, wordt meer en meer een vreemde gedachte. Niemand behoeft verbaasd op te kijken wanneer menigeen gelijkenis gaat vertonen ten opzichte van de kerk, met de mens die aan het winkelen is: de een winkelt liever bij Eaton's, terwijl de ander dichterbij Simpson-Sears woont....

In onze benadering van de ander hier in Canada, zullen we met dit alles terdege rekening dienen te houden. Voordat we, bijvoorbeeld, die ander zullen kunnen interesseren voor "onze" kerk, zullen we hem bijzonder duidelijk moeten laten zien dat de boodschap van Christus absolute eisen stelt, waarmee niet kan worden gemarchandeerd. Eisen die voor "Jood en Griek", voor Hongaar en Duitser, voor "Canadees" en Hollander gelijkelijk gelden. Eisen die onderwerping en overgave vragen ongeacht de maatschappelijke klasse waartoe men behoort en ongeacht de ethnische achtergrond waaruit men voortkomt. Deze confrontatie met Christus als de absolute Heer, Die ZIJN kerk vergadert, door ZIJN Woord en door ZIJN Geest, zal zeker in Canada alle nadruk moeten ontvangen.

Nu is dit nog steeds een van de consequenties die we boven bedoelden. Maar het is dan ook al meteen duidelijk dat deze ene consequentie op haar beurt ook weer de nodige gevolgen heeft voor eigen kerkelijk leven. Te stellen dat het gaat om ZIJN kerk, en niet om "onze" kerk, betekent dat wijzelf dan wel uiterst critisch mogen worden tegenover onszelf. Als voorbeeld noemen we slechts de critische houding die we wel eens mogen gaan innemen tegenover eigen gewoonten, eigen gebruiken en eigen zeden.

In een vorig artikel hebben we al gewezen op het feit dat binnen onze kringen ook de zedevorming mede bepaald wordt door factoren als milieu, afkomst, traditie, ontwikkeling, maatschappelijke "standing", etc. Te zeggen dat de zede het antwoord is op het gebod Gods in bepaalde, gelijksoortige situaties in het concrete leven van de kinderen Gods, welk antwoord dan door anderen wordt overgenomen als normatief in hun levensoptreden, is daarom net iets te simpel. Die andere bepalende factoren worden daarin immers niet voldoende in rekening gebracht. En, dat zou, zeker bij ons onderwerp, maar verwarring geven.

De zede, waaraan de leden der kerk, in hun levenspraktijk, zich houden is bijzonder belangrijk voor het optreden van deze kerk in de wereld, en zeker in haar benadering van de mens buiten haar muren. Enerzijds wordt in die zede immers duidelijk in welke mate een bepaalde groep (kerk-) mensen concreet zich laten beheersen door belofte en eis Gods in Christus. In die zede wordt namelijk iets zichtbaar van het antwoord van die groep mensen aan God in hun dagelijks leven. In de zede komt als het ware aan het licht de realiteit van de omgang met God en de ernst die, al of niet, wordt gemaakt met het beleden woord in het getuigenis der kerk. Maar in die zede kan dan ook duidelijk worden in hoeverre er gesproken moet worden van formalisme, verslapping, achteloosheid, leegheid, afscheidingswellust en wat al niet meer.

Tegelijkertijd echter, en we moeten dat nu extra scherp zien, zijn in diezelfde zede ook verwerkt allerlei ethnische gebruiken, maatschappelijke gewoonten, door ontwikkelingsgraad bepaalde vooroordelen en gezichtspunten. In die zede wordt ook zichtbaar iets van bepaalde reacties in het verleden op zaken, in een totaal ander land wellicht, die toch eigenlijk voor vandaag niet meer relevant zijn. En het is juist daarom dat de zede een ernstige belemmering zou kunnen vormen voor anderen om een recht zicht te verkrijgen op de actuele boodschap die door onze kerk wordt beleden en gebracht. De kans bestaat inderdaad dat, juist door bepaalde zeden en gewoonten binnen ons kerkelijk leven, een kerk wordt gekenmerkt door gebruiken, leefwijzen en opvattingen die door die kerk toch eigenlijk als conditie worden gesteld aan anderen voor een gezamenlijk en gemeenschappelijk optrekken onder het vaandel van de ene waarheid Gods.

Ik denk nu, om dit voorbeeld wat te verduidelijken, aan gangbare voorstellingen binnen calvinistische kringen met een Nederlandse achtergrond als roken, make up, bioscoopbezoek, theaterbezoek, toneel, Zondagsrust, geboorteregeling, en vele zaken meer. Natuurlijk, er zijn nog veel meer van deze min of meer karakteristieke punten uit de zgn. gereformeerde zede, maar het noemen van deze zaken maakt mijn bedoeling toch wel duidelijk. Is onze zede, die een bepaalde zienswijze en gedragswijze in de genoemde punten voorschrijft, niet mede bepaald door allerlei factoren als ontwikkeling, levensstandaard, traditie, etc. etc.? En is het niet zo dat we wel heel voorzichtig moeten zijn deze zede hier te identificeren met het concrete gebod Gods in de Heilige Schrift?

Geruime tijd geleden woonde ik een gesprek bij van personen die aan de slag gingen in de evangelisatie. Het ging over de aanpak, en vooral om de vraag: waarover zullen we beginnen met de buitenkerkelijke? Er waren er die serieus de mening waren toegedaan dat we moesten beginnen met een vergelijken, met die mens buiten onze kerken, van diens levensgewoonten en de onze. Als we bijvoorbeeld die mens maar zouden kunnen overtuigen dat zijn Zondagsheiliging door bijvoorbeeld op Zondag te zwemmen, niet veel met heiliging te maken had, en dat er bij de Zondag een bepaalde kleding en levensstijl hoorde, dan zouden we al een heel eind op weg zijn. Op de vraag of men niet inzag dat op deze manier de mens buiten onze kring toch eigenlijk voor een onbegrepen barriere kwam te staan van geboden en voorschriften, was het antwoord in deze geest dat men dat natuurlijk wel inzag, maar dat er nu eenmaal het gebod Gods was om te evangeliseren, ook al bestond er toch eigenlijk niet bijzonder veel kans op succes.

Ik meen dat we hier een duidelijk voorbeeld hebben van een uiterst oncritische houding ten aanzien van eigen zeden. Een houding die niet alleen niet verantwoord is, maar ook muren bouwt rond een kerkelijk leven waardoor de wettige expansiedrift wordt bedwongen in die richting dat we tenslotte maar beter als kerken met "eigen eigenaardigheden" naast elkaar kunnen voortleven.

Ieder kent trouwens wel andere voorbeelden, en het gaat er ons niet om allerlei voorbeelden te gaan bespreken. Maar het moet ons toch wel duidelijk gaan worden dat de critische houding ten aanzien van eigen getuigen en eigen kerkelijk leven de kerken van calvinistisch stempel juist in dit Canadese land een conditie mag worden genoemd voor haar waarachtig voortbestaan als zodanig. We mogen niet in de richting glijden van een kerk naast de andere, alsof het zo hoort en alsof er bij wijze van spreken geen vuiltje aan de lucht is. Maar we zullen dan ook de juiste plaats moeten weten van eigen, ethnische en andere, gewoonten en zeden, in de bereidheid mede te werken aan een voortgaand en zich steeds vernieuwend proces van de vorming ener christelijke zede.

Vakbondstrijd op de grote meren verwacht

Uit Ottawa wordt gemeld dat na de recente publikatie van het rapport van de "Conciliation Board" door de Canadese Minister van Arbeid, de heer Michael Starr, een botsing tussen het Canadian Labor Congress (C.L.C.) en de Seafarer's International Union of Canada (S.I.U.) voor de deur staat. Zijdelings bij het conflict betrokken is de Canadian Maritime Union (C.M.U.), onlangs door de C.L.C. gevormd met het doel de macht van de S.I.U. in Canada te vernietigen.

In het midden van het conflict staat de Upper Lakes Shipping Ltd., op welker vloot 416 leden van de niet meer erkende S.I.U. werken. De S.I.U. heeft reeds aangekondigd dat bij bovengenoemde scheepvaartmaatschappij, die 20 schepen exploiteert, op onderhandelingen zal worden aangedrongen. Het is niet uitgesloten dat de S.I.U. binnenkort het stakingsparool aan haar leden zal geven.

Kleine Wereld

— Gegroet, Van Kuilen, het ga je goed in Holland!

— All aboard, galmt de conducteur. De familie Van Kuilen bestijgt de transcontinental trein. De deur gaat achter hen dicht. De trein zet zich moeizaam in beweging. Daar gaan ze, de Van Kuilens, terug naar Holland, in Canada niet geslaagd . . .

Er is niet veel van hen te vertellen. Acht jaren geleden kwamen ze naar Canada. Ze hadden nogal wat geld bij zich en het duurde niet lang, of ze kochten hun eigen boerderijtje, niet ver van de stad. Vader en zoon vonden daar hun bestaan, terwijl de dochter een kantoorbaan kreeg in de city.

Ze vielen nooit op in onze gemeenschap, en dat kwam waarschijnlijk, doordat ze nergens aan meededen. Ze waren regelmatige kerkgangers; dat is te zeggen: ze kwamen trouw elke Zondag in de Hollandse dienst. Van Engelse diensten hielden ze niet. In de verenigingen zag je ze niet.

Ze deden geen kwaad en ze deden geen goed. Ze leefden op zichzelf en voor zichzelf. Vijanden hadden ze niet, maar ook geen vrienden.

En zo wilden ze het zelf. Wij hebben het geprobeerd, en ook anderen, om ze uit hun kleine wereldje te halen, om ze eens ergens in te betrekken. Maar dat viel niet in goede aarde. Zowel ouders als kinderen wensten alleen gelaten te worden. Ze hadden genoeg aan elkaar en ze hadden geen behoefte aan gezelschap.

Zo leefden ze jarenlang op hun kleine eilandje. Vader en zoon zwoegden en zweetten op de farm; moeder de vrouw bestuurde het huishouden en had altijd wel iets te poetsen en te wrijven, en dochter Johanna maakte elke dag de busreis van de farm naar de stad en weer terug en bemoeide zich met niemand.

Een enkele keer kwam ik er wel eens. Dan werd ik vriendelijk ontvangen. Ze waren ook niet schuw en verlegen; ze waren alleen maar een apart slag volk. Ze gingen in elkaar op. Ze hadden genoeg aan elkaar. Of dat nu gezond was, valt te betwijfelen, maar in elk geval waren zij er tevreden mee.

Dat ze in Canada leefden drong nauwelijks tot hen door. Een krant lazen ze niet en T.V. en radio bezaten ze niet. Uit Holland kregen ze steeds de Spiegel en de kerkbode, benevens de boeken van een Christelijke serie, en met alle drukte van de farm bezorgde deze lektuur hun al meer ontspanning dan ze nodig achtten.

Of nu Diefenbaker aan het bewind was, of de communist Tom Buck, het drong niet door tot de familie Van Kuilen. Of de werkloosheid nu groot was of gering, de Van Kuilens zwoegden voort en trokken zich geen van deze dingen aan. Ze vertrouwden geen enkele Canadees. Canadezen waren volgens hen mensen, die als heidenen leefden en er alleen maar op uit waren om zich te verrijken ten koste van hun medemens. Dat er christenen onder de Canadezen waren, konden ze zich eenvoudig niet voorstellen. De christenen in Canada waren volgens hen alleen zij, die elke Zondag samen met hen een Hollandse dienst bijwoonden in de immigrantenkerk.

Zo leefden de Van Kuilens hun kleine leventje in hun kleine wereldje . . . totdat de Here hun eilandje verwoestte met vuur.

Een felle brand verwoestte woonhuis en schuren tijdens een stormachtige nacht in Maart. Ternauwernood wisten de bewoners zichzelf te redden.

De veestapel, de machines, de tractor, de auto, alles werd verteerd door het vuur. En er was geen verzekering, die ook maar iets van de schade dekte. Van Kuilen had die Canadese verzekeringsmaatschappijen nooit vertrouwd . . .

Ze klaagden niet, die arme mensen, maar de moed om opnieuw, van de grond af te beginnen, ontbrak hun helemaal. Daarvoor was de slag te hard, de val te diep geweest. Ze verkochten hun land en met een klein kapitaaltje vertrokken ze naar Holland, waar ieder mens een goed bestaan kan hebben zonder ook maar enig risico te lopen, waar men beschermd is van de wieg tot het graf.

Ze bestegen de trein naar Montreal met droge ogen. Met droge ogen keken we de trein na. — Gegroet, Van Kuilen, het ga je goed . .

Op weg van het station naar huis maakte mijn wijze echtgenote Katrien de volgende gedenkwaardige opmerking: Als je geen oog hebt voor het leven en helemaal in je eigen kringetje opgaat, kun je wel eens raar terecht komen. Ik voelde me als man geroepen, om wijsheid met wijsheid te beantwoorden. Ja, zo is het maar net, zei ik, als je altijd de verkeerde kant uitkijkt, kun je wel eens een lelijke buiteling maken.

IMMIGRANTEN-MIJMERINGEN

Toen verbrak Katrien onze uitwisseling van wijze spreuken met een alledaagse, zeer ondiepe opmerking: Weet je nog wel, sprak ze, dat wij vroeger ook wel eens gebuiteld hebben, als we samen fietsten?

Jazeker, natuurlijk herinnerde ik me de schone tijd, waarin deze ongelukjes gebeurden. Thuis gekomen keerde ik in mijn gedachten een poosje terug naar die dagen van prille liefde, toen Katrien en ik elkaar pas kenden en samen gingen fietsen en samen het slachtoffer werden van het ongeluk, dat al zo heel veel verliefde paren was overkomen, namelijk dat de sturen in elkaar haakten met het onvermijdelijk gevolg, dat men samen viel en zich min of meer ernstig kneusde. Iedere rechtgeaarde Hollander, die op vrijersvoeten heeft gelopen en op vrijerspedalen heeft gefietst, heeft de angsten van het stuur-haken ondervonden. Katrien en mij is het meermalen overkomen, wellicht omdat we te dicht bij elkaar reden.

Speciaal die ene keer, toen we op een romantische lenteavond, terwijl de zon zich opmaakte om onder te gaan, samen over de polderweg fietsten. De weg was het hoogste gedeelte van de dijk, en de dijk was hoog. En Katrien en ik fietsten maar. Ik reed, zoals dat betaamde, links van haar, en mijn rechterhand rustte op haar linkerhand. En we keken elkaar aan. We keken elkaar voortdurend aan. Noch landman, noch koebeest ontving onze aandacht. Het gekwaak van de kikker hoorden we niet, en het gesjilp van de krekel viel ons niet op. De ondergaande zon slaagde er niet in onze aandacht te trekken. Ons wereldje bestond alleen maar uit twee hevig verliefde fietsers. Zo peddelden we daar op de dijk met brandende harten. Ik strekte mijn hand uit, niet om de richting aan te geven, maar om het gouden haar van het meisje Katrien te strelen, en toen gebeurde het! De sturen van de fietsen haakten in elkaar! Weg was de idylle! Uit was de pret! De angst brak wijd baan!

Wie het haakstuur-ongeluk al eens heeft meegemaakt, kan zich de angsten van de betrokken peddelaars voorstellen! Want, o lezer, het wrede van dit soort ongeluk is, dat het plaats vindt in vertraagd tempo. Men valt niet ineens, op het ogenblik dat de sturen in elkaar haken. Neen, geenszins. Men begint uiterst langzaam te hellen naar één kant. Onderwijl rijdt men nog door. De meeste slachtoffers blijven zelfs trappen in de ijdele hoop, hierdoor de val af te wenden. Soms rijden de twee slachtoffers nog wel een honderd meter door, voordat zij over elkaar buitelen. Ik weet niet, wat erger is: het vallen of de marteling vooraf.

Mijn meisje Katrien slaakte een gil en rukte aan haar stuur. Zonder enig resultaat natuurlijk. We hadden nog behoorlijk vaart. Slechts langzaam begonnen we te hellen naar haar zijde. Met uitpuilende angstogen keken we naar de gapende afgrond. We passeerden twee koeien. Met onbegrijpelijke onverschilligheid zagen ze ons aan. Mijn krampachtige pogingen, om het hellen tegen te gaan en het evenwicht te herstellen, waren geheel vergeefs. Naarmate we meer overhelden naar rechts namen onze angsten toe, totdat het eindelijk, eindelijk gebeurde: we vielen met fietsen en al van de dijk af. Ik boven over Katrien heen. De dijk was steil. Ik rolde door het hoge gras. Nieuwe angst! Beneden aan de dijk was de sloot, die snel nader kwam. Ik klemde me vast aan graszoden, evenwel zonder veel resultaat. Toch begon halverwege mijn vaart te minderen. Ik keek opzij naar Katrien. Zij rolde nog even door, waarschijnlijk omdat ze iets ronder was dan ik. Vlak voor de sloot stopte ze. We hadden ons gelukkig niet bezeerd. Wel schreide Katrien een beetje, toen we ons smadelijk tegen de dijk omhoog hesen, maar dat kwam van de schrik. Ook de fietsen hadden niet veel geleden. Ik klemde het voorwiel van elke fiets op de bekende wijze tussen mijn benen en trok het stuur recht. Toen konden we weer verder. We trilden nog wel tien minuten na en het duurde langer dan een kwartier, voordat we begonnen te lachen . . .

Ik begreep nu ineens het verband, dat mijn diepzinnige vrouw legde tussen de fietsenbuiteling en de tragedie van de mislukte immigrant:

Wie zijn ogen toesluit voor zijn omgeving en in een heel klein wereldje leeft, kan wel eens heel raar terecht komen.

Arie.

ON YOUR WAY

"A PRAYER FOR THE CHURCH"

"(Wherefore I also . . .) Cease not to give thanks for you, making mention of you in my prayers; that the God of our Lord Jesus Christ, the Father of glory, may give unto you the spirit of wisdom and revelation in the knowledge of him . . ." Ephesians 1:16, 17.

Often we search for something that may express our deep longings for the welfare of the Christian Church, and we cannot put our fingers on the thing that satisfies.

If we wish to know the real purpose of the Church or Christian living and the needs to fulfill that purpose we should pay attention to the prayers of the New Testament. Here is the familiar prayer of the apostle who labored so much for the Church of Christ. This prayer of Paul may also express the very thing that we were looking for after the Easter enthusiasm.

Pastors and Churches often pattern their prayers after the points that were asked in a church paper. The questions were asked: How would you like to see your sanctuary filled to capacity each Sunday? Your deacons and elders all present? Your church and Sunday school building and equipment problems handled economically and efficiently? Your church people active in their witness for Christ in the neighbourhood? Your church growing in its spiritual impact on the community? We all must admit that we often have these as our concern and our prayers follow these so-called dreams and often in that order too. Although these things are important, we all feel that something deeper is required, and this prayer of Paul supplies us with the heart of the matter of our Church and Christian life.

The Church yearns for the life of Christ that it may be a living Church and to the praise of the Lord. For this we must seek to receive the knowledge of the God of Jesus Christ and the Father of glory. Jesus taught us by His prayer to the Father that this is eternal life, "to know the true God and Jesus Christ whom He has sent." This knowledge is not obtainable by an intellectual pursuit only. To be sure we must continue with our educational programs in our churches, but the real point is that we must have personal knowledge of God, not only an intellectual knowledge about Him. To obtain personal knowledge of God we must pray that the Father may give us the spirit of revelation in the knowledge of him. The eyes of our understanding must be enlightened that we may know what is the hope of his calling, and what are the riches of the glory of his inheritance of the saints.

Church life is not for the church or the Christians themselves, but for the glory of God. If we know Him and have wisdom to use the knowledge of Him in all our relationships, we shall be a true church which is alive to God in our community.

Before we close our prayers we must know what Paul reminds us of in this same prayer for us. He desires us to know the exceeding greatness of God's power to whom we pray. God worked this power in Christ when He raised Him from the dead. For our revival we pray. Let us pray in faith to Him who raised Jesus from the dead, and who promised to give us the Holy Spirit when we pray.

L. Doezema.

DE DUITSE LANDSKERKEN HEBBEN EEN VOLLE KAS

De toenemende belastingopbrengst in de Duitse Bondsrepubliek heeft de Evangelische landskerken gedurende de laatste jaren een volle kas bezorgd. Kerkpresident Martin Niemöller meldde onlangs aan de Synode van de Evangelische Kerk in Hessen een "tijd der verkwikking". De inkomsten aan kerkelijke belasting werden in twee jaar ongeveer 51,2% hoger, van DM 60,9 millioen in het jaar 1959 tot DM 92,1 millioen in het jaar 1961. Omgerekend voor de hele Bondsrepubliek betekent dit dat de landskerken per jaar meer dan DM 1.000 millioen aan kerkelijke belasting ontvangen. Hieruit volgt dat de landskerken zeer veel kunnen doen om de sociale nood te verzachten of helemaal op te heffen. Daar zijn de voortdurend plaats hebbende inzamelingen voor "Brood voor de wereld". De landskerken konden gemakkelijk hiervoor jaarlijks enige honderden millioenen marken beschikbaar stellen.

Daar is de verzorging van verdreven, oude en zieke mensen, die vaak van een heel kleine rente leven moeten. Daar is de oprichting van evangelische kleuterscholen in kleinere gemeenten, welke het salaris van een kleuteronderwijzeres tot dusverre niet opgebracht hebben.

Daar tot nu toe ook de kerkleiding verklaard heeft dat zij dit niet kon, kwam er in vele gevallen ook zelfs niets van dit buitengewoon belangrijke werk.

Ook voor de buitenlandse zending zouden de landskerken met hun tegenwoordige enorme inkomsten veel meer kunnen doen dan zij tot dusverre gedaan hebben.

(ICN)

Heil de Predikant

In de kerkelijke pers deed een poos geleden, een "gedicht" de ronde dat zowel door de H.H. predikanten als door de H.H. en V.V. gemeenteleden met smaak gelezen werd. Volgens een Utrechtse pastor zou het geval ondertekend zijn door: Nicolaus Episcopus.

Hier volgt het!

Hoe ondankbaar in dit land
is het vak van predikant!
Altoos eist men van zo'n knaap
zeven poten aan één schaap.
Gaat hij veel op huisbezoek,
"dominé leest nooit een boek";
maar studeert hij nog steeds verder
heet ie "leraar, maar geen herder".
Als hij in de kerkeraad
zich — bescheiden — gelden laat
is de weleerwaarde man
een "dictator" en "tyran".
Maar wanneer hij daarentegen
ieder lid van dit college
in zijn waarde laat, verluidt:
"er gaat weinig van hem uit".
Als hij 't leven ernstig neemt,
is hij "stijf" en "wereldvreemd".
Is hij vlot bij spel en sport,
dan komt hij "waardigheid" tekort.
Streeft hij met de beste intentie
naar wat kansel-eloquentie,
men weet smalend te vertellen,
dat hij zich staat aan te stellen.
Zo hij met angstvalligheid
alle rhetoriek vermijdt,
is de goede man voorzeker
"saai" en "droog" en "geen goed spreker".
Legt hij zich — met mate — toe
op liturgie, 't heet "Rooms gedoe";
maar zo niet, dan heeft hij weer
"geen gevoel voor stijl en sfeer".
Is hij voluit theoloog,
prompt zegt men: "hij grijpt te hoog".
Tracht hij populair te spreken,
men zegt: "Praatjes, maar geen preken".
Weegt hij hem een enkele keer
't leven zwaarder dan de leer
hem dit scherpe vonnis wacht:
"ethisch", "dierbaar" en "half-zacht".
Wil hij 't vrome volk vergaderen
rond de leer der Dordtse vaderen,
stellig treft hem het verwijt,
dat het hárt er schâ bij lijdt.
Werkt hij echter van de stoel
op het innerlijk gevoel,
heel het kerkelijk publiek
zegt misprijzend: "vaag-mystiek".
Legt hij somtijds in zijn lering
een accent op de bekering,
ach, dan is dat ook weer mis,
wijl zulks "methodistisch" is.
Wat hij laat of wat hij doet,
nooit en nimmer is het goed,
Te allen tijd rust op zijn werk
't critisch oog van volk en kerk.
Daarom: heil de predikant,
die — 't klinkt vreemd in dit verband! —
heel dit heksenwerk verricht
met een opgewekt gezicht.

Ingezonden door A. L.
te Chatham

Wie Weet Het?

Degenen, die bekend zijn met de verblijfplaats van E. Visser, afkomstig uit Leeuwarden, provincie Friesland (Droevendal) geëmigreerd April of Mei 1951 vanuit Nederland, gelieven zich in verbinding te stellen met H. F. Klooster, Box 644, Rocky Mountain House, Alta.

Laatstbekende adres was Pendleton, Ont. (Juli 1952).

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Duncan, B.C., Rev. J. Van Dyk, Kentville, N.S.

DEACONS' CONFERENCE B.C.

On Saturday, May 26, the first British Columbia Deacons' Conference will be held in the New Westminster Chr. Ref. Church. The meeting will start at 10.00 A.M. (coffee at 9.30). In the morning session Rev. R. Groeneboer will speak on: "Speciale problemen en mogelijkheden voor Diakenen in Canada". In the afternoon Rev. T. Heyboer will speak on: "The purpose and organization of Deacons' Conferences".

Before lunch Deacon J. De Jong will report on the Synodical World Wide Relief Committee.

Officebearers and ex-officebearers are invited to this conference. Coffee will be served by ladies from New Westminster, but the lunches should be taken along.

APPèL C.L.A. CONTRA O.L.R.B. UITGESTELD

Zoals bekend heeft de Christian Labour Association of Canada appèl aangetekend tegen de beslissing van de Ontario Labour Relations Board, waarbij de C.L.A. certificatie was geweigerd.

Naar wij vernemen is de behandeling voor het Supreme Court van Ontario uitgesteld tot 16 Mei a.s. Uiteraard wordt de beslissing van het Supreme Court in en buiten C.L.A. kringen met spanning afgewacht en dit uitstel vergt begrijpelijkerwijs extra geduld. De C.L.A. hoopt dat velen haar zaak in het gebed zullen gedenken.

"DAT IK NIETS DAARVAN BEHOUD"

Naar aanleiding van de voorgestelde wijzigingen in de gereformeerde gezangen, zegt dr. A. Dondorp te Heemstede in Enigheid des Geloofs:

Onder andere werd voorgesteld Gezang 51 : 4 te veranderen en voortaan te zingen: "Neem mijn zilver en mijn goud, dat ik niets aan U onthoud". Ik meen, dat dit wel een verbetering is, want de tekst, zoals die nu in ons boekje staat, is wellicht goed bedoeld en kan misschien ook wel goed uitgelegd worden, maar klinkt toch feitelijk belachelijk: "dat ik niets daarvan behoud".

Ik was eens op een zendingsavond en heb toen alles was ik bij me had, in de collecte gedaan. Toch was ik zo verstandig om iets daarvan te behouden: een dubbeltje voor de bus, want het was heel hard beginnen te regenen.

Toch nog niet verstandig genoeg. Want toen ik in de bus betalen wou merkte ik, dat een kaartje geen dubbeltje, maar 15 cent kostte. Gelukkig was de conducteur, aan wie ik de situatie eerlijk uiteenzette, zo vriendelijk om de ontbrekende 5 cent mij uit liefde voor "de zending" te schenken. Zo ziet u, dat we toch Gezang 51 : 4 niet te letterlijk in praktijk kunnen brengen.

Bij een collega zag ik het rapport van de deputaten voor de gezangen. Een der synodeleden had in een aantekening naast Gezang 51 : 4 geschreven:

"Neem mijn zilver en mijn goud
Dat ik niets aan U onthoud.
Maar geeft ons bovenal
subsidie, Heer,
Ander redden wij 't niet meer."

APOSTELLEPELTJES EN EVANGELISATIE

Jeugd en Evangelisatie steekt de draak met een actie, waarbij "christelijke" geschenken verworven kunnen worden.

"Wat krijgt u als u f 2.75 stort en tien SUBIL-merkjes opstuurt? Juist, u weet het al: apostellepeltjes en apostelgebakvorkjes. Van Petrus tot en met Judas of omgekeerd, als u liever eerst Judas heeft. "Allen zwaar verzilverd en geïnspireerd op de bekende 17de eeuwse apostellepeltjes, die oorspronkelijk uit Friesland kwamen."

Wij vinden het bijzonder, want hier wordt toch echt wel de nieuwe indirecte methode van evangelisatie gedemonstreerd. U ziet al voor uw ogen hoe dat gaat. Pietje uit een niet-kerkelijk gezin krijgt een lekkere moorkop. Moeder geeft hem om het op te prikken een apostelgebaksvorkje. Het is Petrus. Hup Petrus (o neen, hap Petrus).

"Wie is Petrus" vraagt nu natuurlijk dat jongetje. Moeder moet het hem dan natuurlijk uitleggen, maar ze weet het zelf ook niet zo goed. Dus koopt ze een bijbel omdat ze bij de volgende gebakjes al vragen van Pietje verwacht over Johannes en Jacobus etc. En zo hebt u dan optima forma de moderne indirecte methode.

Prachtig nietwaar. Nu ja, natuurlijk moet wel eerst die SUBIL gekocht worden. Totaal zo'n veertig pakjes, maar ja een kniesoor die daar op let. Tenslotte kunnen zij bij die "Zonlicht"-fabriek ook niet voor niets al die mooie verzilverde apostelen afgeven.

Een weest u maar blij dat er maar twaalf apostelen waren. Stel je voor, dat ze Ali Baba en de veertig rovers genomen hadden, dan kwam u nooit klaar."

NIEUW GRAAN-LEVERINGS-CONTRACT MET CHINA

De minister van Landbouw heeft onlangs bekend gemaakt, dat weer een contract voor graanleveranties aan Rood-China is afgesloten, thans voor een bedrag van 75 miljoen dollar. Het graan zal tussen Juni en December van dit jaar worden verscheept. In totaal heeft Canada nu 108 millioen bushel tarwe en 26 millioen bushel gerst aan China verkocht, voor een totaalwaarde van $223 millioen. Al dit graan is verkocht op een basis van 25% contant en de rest te betalen in 273 dagen aan de Canadian Wheat Board tegen een rentevergoeding van 5½%.

De regering heeft nu aan het Parlement gevraagd de credietgarantie tot $100 millioen te verhogen. Voor leveranties in februari en maart j.l. aan China verricht werd inmiddels $11 millioen ontvangen..

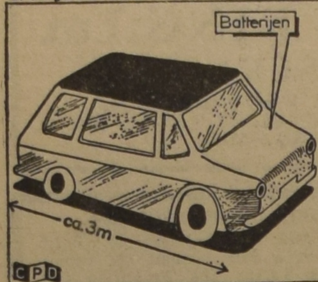

CONGRATULATIONS

On April 21st, 1962, the wedding of Florence Bosma and Peter Ploegman took place in the Christian Reformed Church of Belleville; the Reverend J. E. F. Dresselhuis officiated. The bride is the daughter of Mr. and Mrs. R. Bosma of Ameliusburg. The groom is the son of Mr. and Mrs. W. Ploegman, also of Ameliusburg.

—Foto by Henk Binnema

DE ELEKTRISCHE AUTO VAN „STUART"

AUTORIJDEN VOOR 2 CT. PER MIJL

Nou, dat is hem dan. Iets dergelijks moeten ze in de Stuart Motorfabrieken (Michigan) gedacht hebben, toen ze hun eerste model van een elektrische auto hadden gebouwd. Indien alle berichten juist zijn, zal deze auto nog dit jaar in Amerika op de weg komen. Deze auto ontleend zijn kracht aan elektriciteit. Elke huisvader kan de auto voor een rit "laden", door eenvoudig de stekker in het stopkontakt te steken. Na een tijdje haalt hij er de stekker weer uit en hij kan een afstand van ca. 40 mijl rijden. met een snelheid van ca. 40 m.p.h. Dan moet de stekker weer in het stopkontakt, want de batterijen in de auto moet men weer laden. Deze elektrische auto is bedoeld voor korte tripjes, vooral in de stad. Niettemin kunnen er 2 volwassenen en 2 of 3 kinderen een plaats vinden. Ze zeggen dat het rijden met zo'n elektrische auto ca. 2 cent per mijl kost. Zekerheid is er echter nog niet over. De auto weegt totaal ca. 1300 lbs.

"CALVINIST - CONTACT"

PREMIE BOEKEN

Het kost U niets om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 4.00 opstuurt.

Onze nieuwe lijst

Voor 1 abonnee:

WONINGRUIL, door M. E. 't Hart.
HUMOR VAN DE BIJBEL, door Okke Jager.
DE BIJBEL ALS BOEK VAN SCHOONHEID, door Dr. B. Wielenga.
HERLEEFD VERLEDEN, door Prof. A. Sizoo.
JOHANNES CALVIJN INSTITUTIE.
DE APOCRIEFE BOEKEN, deel 2, 157 bladzijden.
HET CALVINISME (Stonelezingen), door Dr. A. Kuyper.
JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.
DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
LUTHERS WERKEN.
MENSEN RONDOM JEZUS, door Dr. J. H. Bavinck.
DE BRUG, door K. Norel.
HEL EN HEMEL VAN DACHAU, door Ds. J. Overduin.
HET EVANGELIE VAN THOMAS, door Dr. R. Schippers.
KAART VAN KERKELIJK NEDERLAND, door Dr. C. N. Impeta. (Beschrijving van verleden en heden der Remonstrantse Broederschap.)
DE LEVENSROMAN VAN JOHANNES POST, door Anne de Vries.
OOK U SPREEKT GRIEKS EN LATIJN, door Prof. Dr. A. Sizoo. (Hoe Griekse en Latijnse woorden in de Nederlandse taal zijn opgenomen.)
DE JEHOVA'S GETUIGEN EN DE BIJBEL, door Ds. H. J. Spier.
VAKBEWEGING EN MAATSCHAPPIJ, door Dr. W. Albeda.
SINNE- EN MINNEBEELDEN, door Jacob Cats.
UIT CATACOMBEN EN WOESTIJNZAND, door Dr. H. Mulder. (Levenstekenen van de eerste Christenen.)
KLIMATOLOGISCH, door G. Th. Rothuizen. (Een verzameling gedichten naar thema.)
BILDERDIJK, door Martien J. G. De Jong en Wim Zaal. (In kort bestek. Een levens- en persoonlijkheidsbeeld van een der grootste figuren uit onze historie.)
DE WELEERWAARDE HEER, door Ds. M. E. Voila. (Belevenissen van een dominee.)

Voor 2 abonnees:

A PREY TO SATAN, door C. Sluys.
IN THE MIRROR, door Prof. J. H. Kromminga.
LANDVERHUIZERS (trilogie in één band), door P. J. Risseeuw.
GEERT DAMMERS (trilogie in één band), door Aart Romijn.

De import van Europese auto's in Canada

In 1961 liep de import van Europese auto's in Canada vooral van de typen, gebouwd door de Europese dochterbedrijven van de grote Amerikaanse automobielconcerns, sterk terug. De Canadese autoproducenten, op zichzelf ook weer dochterbedrijven van de Amerikaanse autoconcerns, hebben bij het pogen de afzet van in Canada gebouwde auto's te pousseren, minder aandacht kunnen besteden aan de import uit Europa.

In 1961 liep de import van Vauxhalls en Envoys, die in handen is van General Motors of Canada, met 30% tot 24.014 stuks terug. Enige jaren geleden was op de Canadese markt de Vauxhall concurrent van de Volkswagen. In 1961 werden in Canada 29.754 stuks Volkswagens verkocht, slechts 4% minder dan in 1960.

De Ford Motor Co. of Canada importeerde in 1961 slechts 10.947 Engelse en Duitse Fords, 28% minder dan in 1960. De British Motor Corp. Ltd. zag de verkoop van haar auto's in Canada met 4% tot 18.568 verminderen.

De verkoop van de Rootes Motors (Canada) Ltd. liep in 1961 met 28% tot 3.627 terug; de verkoop van Standaard Triumph (Canada) Ltd. daalde met 26% tot 1.805 stuks. De verkoop van Simca auto's via Chrysler Corp. verminderde in 1961 42% tot 1.543 stuks.

Peugeot rapporteerde een goede vraag in Quebec, waar deze Franse automobielfabriek het best is ingevoerd. In overig Canada liep de omzet terug, zodat per slot de import van Peugeots in Canada met 12% tot 1.628 stuks verminderde. Renault, die in 1961 11% achteruit ging, verkocht 5.029 stuks, Fiat's omzet daalde met 7% tot 984 en Mercedes Benz's afzet in Canada liep met 25% tot 1.605 stuks terug.

MORE BUSINESS FOR CANADA?

MONTREAL, Apr. 26 — Canadian manufacturers today were urged to compete for about $10 million worth of contracts to supply many of the intricate parts that go into jet engines made in the U.S. by General Electric.

At a day-long meeting in the Queen Elizabeth Hotel, representatives of more than 100 Canadian firms were told how to take advantage of business opportunities offered by G.E.'s Small Aircraft Engine Department at Lynn, Mass. The program was sponsored by General Electric, in cooperation with the Canadian Department of Defense Production.

The session was held to spur interest of Canadian companies in bidding for contracts by informing them what kinds of parts and assemblies the department needs.

This was the latest in a series of such symposiums which General Electric pioneered about three years ago. However, today's meeting was the first held in Montreal.

During the first two years of the program, G.E.'s Small Aircraft Engine Department, alone, did more than $3.3 million in business with Canadian suppliers. SAED said it hopes to boost substantially that already sizeable figure.

Products for which the department is seeking Canadian subcontractors range from raw materials for turbine blades, and tiny machine parts, to complex assemblies, all of which are used in J85, T58, and T64 aircraft turbine engines. More than 200 parts are included in the list. They and similar parts represent over 85 per cent of all parts and assemblies which the department buys from outside companies.

The session began with a talk by A. D. Belyea, deputy director, Aircraft Branch, of Canada's Department of Defense Production. General Electric personnel described their organizations, discussed quality control, cost and price analysis, traffic and customs, supplier cost awareness and the company's production sharing program.

Samples of the products involved in the program were on display for close inspection by representatives of Canadian firms. During the afternoon, General Electric experts were available for individual discussions with prospective suppliers who required more details to determine whether they would bid.

On request of interested suppliers, the company provides the necessary detailed drawings and specifications for bidding purposes.

SAED's engines are used in a number of aircraft, The J85 jet engine powers supersonic trainers, fighters and missiles; a version of it, the CJ610, has been chosen for several executive aircraft and is being proposed for the production CL-41 RCAF trainer.

The T58 helicopter engine is operational with the U.S. Navy and is the power plant for the Boeing-Vertol CH-113's, recently ordered by the Canadian government. It has also been selected to power turbocopters of every major U.S. helicopter airline.

The T64, General Electric's newest helicopter and turboprop engine, is nearing completion of its flight-tested aboard the de Havilland Caribou. The T64's first application will be the four-engine, tilt-wing Tri-service VTOL Transport.

Taking part in today's symposium, in addition to Mr. Belyea, were E. J. Murray, manager of materials, W. L. Drain, manager of traffic, shipping, receiving and warehousing, R. A. Meyer, manager of quality control, J. E. Shute, cost and price analysis administrator, J. M. Czimbal, manager of value analysis and vendor evaluation, all of SAED; W. J. Wheeler, G-E purchasing consultant ;and R. Medros, manager of materials for the Large Jet Engine Department.

Mest gereed voor gebruik in 1 maand

Gillett's Lye bespoedigt het proces van mest materiaal in vruchtbare mest binnen een maand. Hieronder volgt hoe U dat kunt doen: Hoop afval materiaal zoals stro, onkruid en maiskolven op in een kuil totdat het ongeveer 2 voet diep is. Drenk het materiaal met Lye oplossing door de inhoud van een blikje Lye op elke emmer water, die men nodig heeft, op te lossen. Plaats een 5 inch dikke laag aarde over het gedrenkte materiaal, voeg vervolgens een nieuwe laag van 2 voet mest materiaal daaraan toe en drenk het opnieuw met de Lye oplossing. Gaat zo door met om en om leggen van lagen aarde en mestbestanddelen totdat het opgeruimd is. Na een maand tot rijpheid te zijn gebracht kan de massa worden gebruikt als vruchtbare mest.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 4.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam ....

Post-adres ....

OUD ADRES:

....